

Nowa Ewangelizacja w Parafii

Ewangelizacja

Kultury życia i religijności ludowej

ETAP DRUGI

Część 3

2

**Zespół Animacji Wspólnotowej
Ruchu dla Lepszego Świata
Kraków 2004**

Opracowanie - Ks. Władysław Palmowski
mgr Mariola Naczka

Tłumaczenie - Zofia Życińska

Autor projektu - Juan Bautista Cappellaro

ETAP DRUGI		
PREKATECHUMENAT		
EWANGELIZACJA KULTURY ŻYCIA I RELIGIJNOŚCI LUDOWEJ		
<i>FAZA I</i> BIBLIA	<i>FAZA II</i> WIARA	<i>FAZA III</i> CHRYSTUSA
ROK I	ROK I	ROK I
Cały lud odkrywa Pismo św. jako Słowo Boże.	Lud odkrywa wiarę jako sposób życia, sposób życia Jezusa Chrystusa.	Lud odkrywa Chrystusa i Jego postawy w odniesieniu do Boga i do ludzi.
Cel: Każda rodzina posiada własny egzemplarz Pisma św., umiejętność posługiwania się nim, uświadamia sobie, że jest to Słowo Boga skierowane do człowieka, pragnie porównywać je ze swoim życiem.	Cel: Oddać się z ufnością Bogu, wyzbyć się przyzwyczajęń niezgodnych z wolą Boga i przyjąć takie których od nas żąda, przez powiedzenie Bogu „TAK”, przyjąć odpowiedzialność za następstwa działania zgodnego z wiarą. Wiara w Boga jest także wiarą w człowieka, w jego zdolność do nawrócenia.	Cel: Odkryć jakimi postawami z Ewangelii winien się cechować chrześcijanin wobec Boga i ludzi.
ROK 2	ROK 2	ROK 2
Cały lud odkrywa Pismo św. jako Słowo Boże w życiu codziennym.	Lud odkrywa, że wiara winna być głoszona publicznie.	Lud odkrywa misterium Chrystusa, aby opowiedzieć się za Nim.
Cel: Każdy uczy się modlić wraz z Pismem św., porównuje życie ze Słowem Boga, aby się nawrócić i żyć tak, jak chce tego Bóg.	Cel: Pokonać strach i opinie ludzkie i zacząć publicznie wyznawać wiarę.	Cel: Odkrycie wcielenia Chrystusa jako++ fakt, przez który Bóg wybiera człowieka, by pełnić wolę Ojca tzn. dać życie dla zbawienia wszystkich.
		ROK 3
		SYNOD PARAFIALNY
DOPROWADZENIE LUDZI DO PUBLICZNEGO WYBORU CHRYSTUSA I WYZNANIA WIARY W NIEGO – PARAFIA STAJE SIĘ WSPÓLNOTĄ WIARY		

Spis treści

Wstęp	9
--------------------	---

Rozdział pierwszy

Znaczenie II Etapu

1. Wydarzenie Zbawienne - Tydzień Braterstwa punktem wyjścia do II Etapu.....	12
2. Ewangelizacja kultury i religijności ludowej	
3. Cechy procesu ewangelizacyjnego	
4. Niebezpieczeństwa, jakich należy unikać na tym etapie	

Rozdział drugi

Dynamika II Etapu

1. Fazy procesu ewangelizacyjnego	
2. Oznaki i cechy procesu przemiany kultury na II Etapie.	
3. Punkty oparcia wspomagające procesy przemiany.	
4. Małe wspólnoty.	

Rozdział trzeci

Praktyczne wskazówki programowania

1. Duszpasterstwo ogólne	
2. Duszpasterstwo małych grup	
3. Duszpasterstwo rodzinne	
4. Duszpasterstwo specjalistyczne	
5. Posługi duszpasterskie.	
6. Duszpasterstwo zaangażowanych w posługiwaniach.	
7. Struktury podejmowania decyzji.	
8. Struktury opracowywania projektów.	
9. Przepływ informacji	
10. Ekonomia i finanse.	
11. Służby techniczne.	

Rozdział piąty

Przebieg Synodu Parafialnego.

1. Konsultacja nad korzyściami wpływającymi z Synodu (jeśli jest potrzebna).
2. Ogłoszenie otwarcia Synodu.
3. Powołanie i organizacja grup przedsynodalnych.
4. Utworzenie komisji zajmującej się opracowaniem tekstu podstawowego dla Synodu.
5. Spotkanie przedsynodalne.
6. Konsultacja przed opracowaniem wyznania wiary.
7. Opracowanie tekstu podstawowego (roboczego).
8. Synod
- 8.1 Powołanie Synodu.
- 8.2 Spotkania synodalne.
- 8.3 Zgromadzenie Parafialne.
- 8.4 Celebracja Eucharystyczna na zakończenie Synodu.

Załącznik :

1. Schemat spotkania
2. Tematy spotkań przedsynodalnych /do wykorzystania/
3. Spotkania Synodu (przewodnik dla koordynatorów)

"Przedstawiony materiał stanowi opracowanie dróg i procesu kształtowania duszpasterskiego po myśli Ruchu dla Lepszego Świata w polskich realiach. Jest niewątpliwie owocem nowej ewangelizacji i do niej ma prowadzić. Jako próba wspólnotowej personalizacji duszpasterskiej przedstawia bardzo cenne ogniwa tego procesu."

ks. dr Jerzy Zięba
Cenzor

W S T Ę P

"W okresie posoborowym podjęto u nas niemało wysiłków, mających na celu głębsze włączenie ludzi świeckich w życie Kościoła i w jego apostołstwo. Rozwinęło się w Kościele w Polsce duszpasterstwo specjalistyczne i zawodowe. Niejeden człowiek umocnił się dzięki temu w swojej wierze oraz odnalazł środowisko, które żyje naprawdę wiarą; niejeden mógł dzięki temu włączyć się w jakieś wspólne myślenie i działanie w duchu chrześcijańskim, to znaczy w myślenie i działanie przeniknięte wiarą i modlitwą. Podobno duszpasterstwo specjalistyczne przeżywa dzisiaj pewien kryzys, ale kryzys ten może być także kryzysem wzrostu, może stanowić szansę odnalezienia się na nowo: porzucenia tego, co przestarzałe, a szukania tego, co lepsze i głębsze. Starajmy się, drodzy bracia i siostry, tę szansę rozpoznać i jej nie zmarnować. Szczególnym znakiem czasu jest dzisiaj wzrastająca potrzeba przynależności do jakiejś wspólnoty. Zwłaszcza w wielkim mieście człowiek często czuje się dotkliwie samotny i jakby pozbawiony możliwości aktywnego współtworzenia życia społecznego, jakby przymuszony do bierności. Wejście do autentycznej wspólnoty pomaga mu przełamać te braki i odnaleźć siebie poprzez głębsze bycie z innymi i dla innych. Również Kościół w Polsce wzbogacił się o wiele nowych wspólnot. Z pewnością mogłoby ich być więcej, ale już teraz - dzięki duchowi, jaki w nich panuje, a także dzięki ich różnorodności - wspólnoty te kształtują nowy styl bycia katolikiem i nowy styl odpowiedzialności za Kościół i wiarę: styl, który cechuje radość wiary, czynny udział w życiu Kościoła, zaangażowanie apostołskie oraz głębsza wrażliwość charytatywna. Można jednak zaryzykować twierdzenie, że dopóki ten nowy styl bycia członkiem Kościoła nie zstąpi do parafii /możliwie do każdej parafii/, tak długo większość wiernych nawet go nie zauważy. Mimo wszystkich wielkich osiągnięć, jakie tu wymieniłem sądzę, że Kościołowi w Polsce potrzeba odnowy, odnowy na miarę zbliżającego się trzeciego tysiąclecia wiary chrześcijańskiej. Klucz do tej odnowy leży zapewne w kształtowaniu nowego stylu bycia katolikiem. Wszystko, co dobre, starajmy się zachować, ale zarazem szukajmy tego, co lepsze i głębsze."/Jan Paweł II, Olsztyn 6.06.1991r./

Odnowa Kościoła realizuje się poprzez Ewangelizację kultury życia i religijności. Celem jej jest doprowadzenie ludzi do publicznego wyboru Chrystusa i wyznania w Niego wiary.

"Ewangelizacja nie byłaby pełna, gdyby się nie brało pod uwagę wzajemnego odniesienia, jakie ciągle zachodzi między Ewangelią a konkretnym, osobistym i społecznym życiem człowieka. Dlatego ewangelizacja domaga się jasnego, dostosowanego do różnych warunków życia i stale realizowanego przepowiadania na temat praw i obowiązków każdej osoby ludzkiej, na temat życia rodzinnego, bez którego nie ma rozwoju jednostki, życia zbiorowego w społeczeństwie, życia międzynarodowego, na temat pokoju, sprawiedliwości i postępu". /Paweł VI, Adhortacja *Evangelii nuntiandi* nr29/.

"Poprzez dzieło ewangelizacji zostaje w ręce parafii złożona sprawa Królestwa niebieskiego". Tobie dam klucze królestwa niebieskiego" /Mt.16,19/ - mówi Chrystus Piotrowi. Te „klucze” docierają do każdej parafii - i poprzez nią mają otwierać bramy „przyszłego wieku”. Ludziom każdego pokolenia. Równocześnie dzieło ewangelizacji, jakie urzeczywistnia się w parafii, przechodzi poprzez serca żywych ludzi. Ci ludzie stanowią nowe pokolenie." /Jan Paweł II 22.06.1983 Kraków/.

"Bracia i Siostry, w naszych czasach, gdy nie potrzeba już świadectwa krwi, tym bardziej czytelne musi być świadectwo codziennego życia. O Bogu winno się świadczyć słowem i czynem, wszędzie, w każdym środowisku: w rodzinie, w zakładach pracy, w urzędach, w szkołach, biurach. W miejscach, gdzie człowiek się trzyma i gdzie odpoczywa. Winniśmy wyznawać Boga przez gorliwe uczestniczenie w życiu Kościoła; przez troskę o słabych i cierpiących, a także poprzez podejmowanie odpowiedzialności za sprawy publiczne, w duchu troski o przyszłość narodu budowaną na prawdzie Ewangelii. Taka postawa wymaga dojrzałej wiary, osobistego zaangażowania. Winna wyrażać się w konkretnych czynach. Za taką postawę trzeba nieraz płacić heroizmem i ogromnym poświęceniem. Każdy chrześcijanin jest powołany, by zawsze i wszędzie tam, gdzie go Opatrzność postawi, przyznawać się do Chrystusa przed ludźmi. Nowe czasy, zbliżające się trzecie tysiąclecie, wymagać będą nadal waszego świadectwa. Staną przed wami nowe zadania. Nie lękajcie się ich podejmować. Nie można ukazywać Chrystusa innym, jeżeli wcześniej się Go nie spotka we własnym życiu. Tylko wówczas świadectwo to będzie miało prawdziwą wartość. Stanie się zaczynem dla ludzkości, solą ziemi i światłem rozjaśniającym mroki naszym braciom kroczącym po ścieżkach tego świata." /Jan Paweł II, *Gorzów Wielkopolski 02.06.1997r.*/

To opracowanie zawiera rozważania o Nowym Obliczu Parafii zawarte w projekcie duszpasterskim Ruchu dla Lepszego Świata i dotyczy II Etapu procesu odnowy z pierwszymi doświadczeniami polskich parafii.

Jak wiemy II Etap to Ewangelizacja, czyli odkrycie Dobrej Nowiny przez którą Chrystus nadaje sens naszemu życiu. Ale jak przeprowadzać ten etap, żeby całe życie i działanie całej wspólnoty parafialnej służyło ludowi tak, żeby opowiedział się za Chrystusem i Jego Ewangelią, a więc aby osiągnął cel, którym jest stanie się wspólnotą wiary? Jak przeprowadzać ten proces duszpasterstwa organicznego i planowanego, aby służył wzrastaniu i dojrzewaniu wiary Ludu Bożego?

Część pierwsza jest zbiorem rozważań służących zrozumieniu znaczenia tego etapu projektu NOP.

Część druga dotyczy procesu ewangelizacji i zrozumienia go jako orędzia na drodze kolejnych doświadczeń.

Część trzecia podaje zespół praktycznych wskazówek wynikających z doświadczenia i odpowiadających każdemu zakresowi działalności duszpasterskiej.

Niech Bóg pobłogosławi to, co staramy się zrealizować w Jego imię i niech doświadczenie wielu osób wzbogaci to, co my możemy ofiarować w oparciu o nasze doświadczenia.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Znaczenie II Etapu

1. Wydarzenie Zbawienne -Tydzień Braterstwa punktem wyjścia do II Etapu.

Punktem wyjścia do II Etapu, jakim jest Ewangelizacja, jest Wydarzenie Zbawienne, czyli Tydzień Braterstwa. Jest to doświadczenie braterstwa przeżytego w wierze. Ono „wybawia”, to znaczy wyprowadza osoby z izolacji, aby rozpoczęły życie w grupie, tworząc tym samym przyszłe Podstawowe Wspólnoty Kościelne /PWK/, w których wyraża się parafia.

Istotą Tygodnia Braterstwa jest zapowiedź i głoszenie zbawienia ofiarowanego przez Jezusa Chrystusa wszystkim mieszkańcom parafii. Jest to doświadczenie, które odnosi się do całej osoby: do inteligencji, woli, wrażliwości, świadomości, wolności, afektywności. W doświadczeniu nawrócenia urzeczywistnia się zbawienie poprzez uczestnictwo w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Doświadczenie to polega na przejściu od niewiary do wiary, od beznadziei do nadziei, od nie miłowania do miłowania. Nawrócenie, które dotyka równocześnie tego, co stanowi istotę człowieka, jego wnętrza i tego, co wyraża on swoim słowem, obecnością i czynem.

Słowo i doświadczenie nawrócenia, stanowią zasadnicze elementy procesu ewangelizacyjnego pierwszego etapu, którego ukoronowaniem jest właśnie Tydzień Braterstwa. W czasie 3-4 lat I Etapu wzywa się wszystkich do nawrócenia, które objawia Słowo Boże. Słowo, które rzuca światło na misterium chrześcijańskie zaprasza do doświadczenia go we wspólnocie. Słowo i doświadczenie braterstwa, w których mówimy do Boga - Ojca, i „nowość”, jaką niesie to braterstwo ustanowione w Chrystusie i przez Chrystusa jest pierwszym nawróceniem:

- Z odosobnienia i anonimowości do spotkania z drugim człowiekiem.
- Z postawy nieufności, zamknięcia się w sobie, bronięcia się do postawy zaufania, dyspozycyjności i otwarcia na zrozumienie, akceptację drugich, pomoc wzajemną.
- Z postawy chęci zysku do postawy bezinteresowności.
- Z doświadczenia „nie ludu” do doświadczenia Ludu Bożego.
- Z nieświadomości, że jest się członkiem Kościoła do świadomości przynależności i uczestnictwa.
- Z mentalności, która odczuwa Kościół jako sprawę księży, zakonnic i kilku świeckich do wizji Kościoła właściwej dla każdego ochrzczonego.
- Z mentalności i struktury kościelnej traktujących ochrzczonego jako adresatów działalności duszpasterskiej do świadomości i organizacji całego Kościoła, który uznaje się za "ucznia Chrystusa" w ciągłym procesie ewangelizacji i nawrócenia.
- Ze służby kapłańskiej wykonywanej przede wszystkim jako służba kultu do duszpasterstwa skupionego na formowaniu wspólnoty jako Ludu Bożego dążącego do świętości.

To doświadczenie nawracania i zbawienia, przeżywane przez kilka lat koncentruje się w Wydarzeniu Zbawiennym, które jest znaczącym doświadczeniem ludu jako Ludu Bożego i jako wspólnoty parafialnej wyrażonej przez powstanie Grup Sąsiedzkich. Z drugiej strony radość ludu w tym wydarzeniu jest znakiem, że Chrystus i Jego Ewangelia są drogą wyzwolenia, zbawienia, „nowego życia”. Jest to radość bycia bliżej innych. Wspólnota ma doświadczenie uczestniczenia w nowym życiu, które Chrystus przez swój Kościół ofiarował jej na Chrzcie. Jest to więc pierwsze doświadczenie, w którym przeżywa się chrzest na nowo.

W ten sposób I Etap - *Powołanie i Braterstwo* stanowi pierwszy krok w przemianie kultury ludowej i religijnej. Jest to pierwsze doświadczenie tajemnicy paschalnej przeżywanej wspólnie jako Lud Boży i dążenie do tworzenia wspólnoty miłości zgodnie z przesłaniem Ewangelii. Jest to doświadczenie Dobrej Nowiny, że zbawienie jest możliwe „tu i teraz”. Wydarzenie Zbawienne jest początkiem nowego etapu pogłębiania tego początkowego doświadczenia, który kończy się wyraźnym zaangażowaniem do uczynienia z Ewangelii normy swojego życia osobistego i wspólnotowego.

2. Ewangelizacja kultury i religijności ludowej

II etap jest etapem ewangelizacji i chodzi w nim o to, aby:

- Dać możliwość wszystkim ochrzczonego spełniania ich zadania ewangelizowania, czyli przekazywania swojej wiary innym poprzez gesty i słowa.
- Nieść pomoc całemu Ludowi Bożemu, Kościołowi, aby mógł żyć według swej natury misyjnej i ewangelizacyjnej, jest to jego pierwsza racja bytu - dawać świadectwo bycia posłanym do świata, do całej ludzkości, jako ziarno i sakrament zbawienia. To wymaga:
 - Pogłębienia swojej osobistej świadomości eklezjalnej, aby tu odkryć dar Boży.
 - Przemiany i odnowy w procesie wzrastania.
 - Bardziej autentycznego dialogu zbawienia z całą ludzkością.

Przemiana ta jest obowiązkiem każdego z ochrzczonego. Dotyka więc wszystkich osób, grup, organizacji i instytucji kościelnych. Ten etap jest procesem ewangelizacyjnym, to znaczy osobistą i wspólnotową drogą dojrzewania wiary. Wychodzi się z załączka wiary, którą wyraziło Wydarzenie Zbawienne jako orędzie /gest i słowo/, a równocześnie jako świadectwo wiary, jako cykliczny proces przebudowy świadomości (doświadczenie i refleksja) skoncentrowany na tajemnicy Chrystusa. Jest to proces, który się rozwija w ciągu trzech faz:

Faza I – SŁOWO BOŻE - Słowo Boże jest przyjmowane przez lud jako sens życia.

Faza II - WIARA - wiara jest przyjmowana przez lud jako sposób życia.

Faza III - CHRYSTUS - dokonuje się wybór i wyznanie wiary w Chrystusa.

Charakterystyczne cechy tego procesu ewangelizacyjnego są cechami dialogu zbawienia. Te Powinny być zawsze obecne w procesie ewangelizacji, są one duszą działań ewangelizacyjnych całego Ludu Bożego. Jest to miłość miłosierna w działaniu.

- Inicjatywa: Dialog zbawienia rozpoczyna się z inicjatywy Boga.
- Dialog zbawienia wypływa z miłości Bożej, z Jego dobroci.
- Zaufanie:
- Ubóstwo;: Klimat dialogu, przyjaźni, a jeszcze lepiej – służby.
- Roztropność pedagogiczna: Liczy się z kondycją psychiczną i moralną adresatów.
- Uniwersalność:
- Można by sparafrazować te charakterystyki, mówiąc, że Bóg, przejawiając inicjatywę przez miłość.

Proces ewangelizacyjny dotyczy przemiany kultury w takim rozumieniu, w jakim określa ją Kościół w swoim nauczaniu. Obejmuje ona całość życia danego ludu, wszystkie wartości, jakie go ożywiają i wszystkie słabe strony. Osoby przeżywające te wartości mają tę samą świadomość potrzeby przemiany kultury. Kultura ta ogarnia również formy, poprzez które te wartości i nie wartości wyrażają się i nabierają kształtu. Ewangelizacja stara się sięgnąć do korzeni kultury do obszaru jej wartości podstawowych, by doprowadzać do przemiany struktur i środowiska społecznego. Istotę kultury stanowi postawa danego ludu, który stwierdza lub neguje swój związek z Bogiem, poprzez swoje wartości lub ich brak. Dlatego ewangelizacja dąży do ogarnięcia człowieka we wszystkich wymiarach jego życia, wychodząc od wymiaru religijnego.

Celem ewangelizacji kultury jest osiągnięcie i przemienienie mocą Ewangelii kryteriów sądenia, wartości podstawowych, ośrodków zainteresowania, kierunków myślenia, źródeł natchnienia i wzorów życia ludzkości, które stoją w przeciwieństwie do Słowa Bożego i planu zbawczego Boga.

Podstawowym zadaniem projektu NOP jest ewangelizacja kultury, aby pozostawała w zgodzie z naturą Kościoła, a także racjami historycznymi miejsc, gdzie się rozwija. Ewangelizacja kultury jest jedyną odpowiedzią, jaką Kościół może ofiarować światu charakteryzującemu się ciągłą i powszechną przemianą kulturową, nacechowaną sekularyzacją. Ewangelizacja kultury jest potrzebą, która wypływa z odczytywania "znaków czasu" i od niej zależy przyszłość Kościoła. Jesteśmy u początków nowego społeczeństwa, które, jak na razie, określa się „erą komputerów”. Kościół nie może na to odpowiedzieć inaczej, jak przez nową i trwałą ewangelizację kultury.

Postępujące zjawisko sekularyzacji /zeświecczenia/, rozwijające się w krajach i środowiskach uprzemysłowionych, jest procesem usamodzielniania się człowieka i przez to samo przemiany kulturowej. Aby to usamodzielnienie nie przerodziło się w świeckość utylitarną i ateistyczną, nie ma innej odpowiedzi dla Kościoła jak ewangelizacja kultury. Jest to służenie wzrostowi osobistemu i wspólnotowemu, które ma źródło w Ewangelii. Kościół winien pomóc każdej osobie odkryć jej podstawową godność jako istoty społecznej, to znaczy jako osoby, jako wspólnoty ludzkiej i Ludu Bożego. Istniejące zeświecczenie może coraz bardziej wzrastać i doprowadzić do ostrej formy indywidualizmu i prywaty oraz utraty sensu życia.

Proces wyzwolenia z niesprawiedliwych struktur zachodzi w krajach i środowiskach „uzależnionych” od bogatszych i potężniejszych, czy totalitarnych środowisk. Poszukiwanie i bronienie własnej tożsamości przez narody i grupy społeczne stanowi także proces kulturotwórczy. Kościół poprzez ewangelizację winien pomóc odkrywać wolność i godność ludom lub grupom społecznym, które Chrystus ofiarowuje wszystkim. W ten sposób Kościół stanie się służą narodów. Te zjawiska, obecne w świecie współczesnym, wymagają od Kościoła skutecznego i jasnego działania duszpasterskiego opowiadającego się za ewangelizacją kultury. Kościół powinien temu podporządkować wszystkie inne opcje duszpasterskie, jeżeli chce rzeczywiście służyć współczesnemu człowiekowi i zachować swoją obecność w świecie.

Założeniami i wymogami opowiedzenia się za ewangelizacją kultury są: znajomość kultury i zmian w niej zachodzących głęboka miłość do ludów, chęć przyjęcia kultury, jej autentycznych wartości, wartości specyficznie chrześcijańskich, jakie odkrywa się u ludów już ewangelizowanych /inkulturacja Kościoła lokalnego/, krytyka bałwochwalstwa i świadczenie o jedynym prawdziwym Bogu.

Celem ewangelizacji kultury jest przyjęcie w wierze duchowego panowania Chrystusa, poza którym prawda i łaska nie osiągną swojej pełni.

Ewangelizacja kultury zakłada także specjalny stosunek do religijności ludowej, która nie jest tylko przedmiotem ewangelizacji, ale zawierając Słowo Boże, które jest w nią wcielone, jest czynną formą, przez którą lud sam ciągle się ewangelizuje. **Dlatego w naszej ewangelizacji nie wolno nam zniszczyć czegokolwiek z całego bogactwa religijności ludowej, ale winniśmy ją oczyścić, dopełnić i ożywić Ewangelią.**

Ewangelizacja kultury i jej stosunek do religijności ludowej tworzą zagadnienie inkulturacji wiary. Ma ona punkty zbieżne z projektem NOP, szczególnie na tym etapie. Z jednej strony mamy Kościół widzialny, który powinien służyć przekazywaniu wiary, a z drugiej strony, kulturę danego ludu, która nie jest statyczna i stanowi wciąż nowe wyzwania w rozumieniu wiary i dlatego potrzebuje pomocy Kościoła.

Z tych dwóch punktów odniesienia powinien powstać, przez analizę i programowanie, proces inkulturacji Kościoła, który przekazuje wiarę służącą do oczyszczenia i podniesienia kultury na wyższy poziom i zastanawia się nad najlepszymi formami bycia i działania w wierze.

Z duszpasterskiego punktu widzenia, inkulturacja jest ewangelizacją, która wyraża na nowo autentycznie oryginalność wiary katolickiej w określonej kulturze. Ta autentyczna ewangelizacja jest źródłem zdrowego pluralizmu, którego domaga się sama wiara. Stąd jest rzeczą ważną, żeby proces ewangelizacji był naprawdę przekazywaniem wiary.

3. Cechy procesu ewangelizacyjnego

a/ Nawrócenie

Proces ewangelizacyjny II Etapu jest przede wszystkim procesem nawrócenia, odnowy dotyczącej całej rzeczywistości Kościoła - parafii.

Dotyczy on wszystkich chrześcijan, którzy jako Lud Boży, są wezwani do przechodzenia:

- Od religijności lub pobożności ludowej do opowiedzenia się za wiarą w Jezusa Chrystusa.
- Od sytuacji, kiedy wiarę rozumie się i przeżywa jako "kult", który oddziela wiarę od życia i jest owocem "obowiązku" do sytuacji, kiedy wiara jest łączona z życiem.
- Od wiary rozumianej i przeżywanej jako coś prywatnego do wiary przeżywanej we wspólnocie Ludu Bożego.
- Od wiary idącej na ustępstwa wobec nacisków świata do wiary wyznawanej publicznie i potwierdzonej czynami, także w wymiarze zaangażowania społecznego. Ten proces dotyczy struktury kościelnej, która musi ulec stopniowej przemianie.
- Przekazywanie wiary "pochodzące z góry" musi stać się "współdzieleniem" wiary.
- Katechizacja staje się przede wszystkim konfrontacją życia z Ewangelią.
- Kaznodziejstwo i homilie zamieniają się w odczytywanie w wierze konkretnych sytuacji wspólnoty, co staje się dla ludu okazją do odkrywania obecności Pana.
- Liturgia powinna przejść od swego charakteru obrzędowego, kościelnego do celebracji życia ludu, grupy, rodziny i odnaleźć w ten sposób swoją wartość znaku i swoją skuteczność narzędzia odnowy życia chrześcijańskiego. Liturgia powinna stać się znaczącym momentem życia wspólnoty, a modlitwa przedłużeniem i przygotowaniem liturgii.
- Przechodzenie od sytuacji, gdzie proboszcz jest „człowiekiem do wszystkiego”, od którego wszystko zależy i bez którego nic nie będzie podjęte, do sytuacji, gdzie każdy ze współpracowników pełni właściwą sobie rolę, a proboszcz jest tym, który prowadzi wspólnotę w wierze i miłości miłosiernej.

b. Wychowanie

Wychowanie wychodzi od konkretnego człowieka i jego poziomu dojrzałości. Rozwija się w dynamice dialogu, uczestnictwa i współodpowiedzialności w jedności całego ludu. Jest sztuką miłości i modlitwy, które przenika ludzi i łączy ich w jednej wierze, nadziei, miłości.

Proces wychowawczy ma na celu dojrzałość danej wspólnoty, gdzie każdy pełni ochętnie swoją rolę, świadomy swojego bogactwa i swojej słabości. Jest to proces, w którym wszyscy równocześnie są mistrzami i uczniami. Wszyscy są uczniami jednego Mistrza Jezusa Chrystusa.

c. Wyzwolenie, sekularyzacja i inkulturacja

Wyzwolenie jest procesem uwolnienia ludu z różnych form ucisku do odzyskania tożsamości narodowej. Kościół uczy lud odpowiedzialności za swój los, świadomości wiary, nadziei i miłości oraz zjednoczenia we wspólnocie. Droga tego zjednoczenia wiedzie od ludu rozproszonego do doświadczenia, że jest się wspólnotą, Ludem Bożym.

W procesie humanizacji rośnie samodzielność i wolność ludu prowadząca do przemiany kulturowej. W tym procesie Kościół zwraca się bardziej w swoim przesłaniu i strukturach ku człowiekowi, przez co staje się bardziej „ekspertem od spraw ludzkich”. Jednak ta humanizacja ma dotyczyć wiary, gdzie dzięki procesowi odkupienia dokonuje się wyniesienie ludzi do godności dzieci Bożych, Ludu Bożego wezwanego do świętości. Kościół wówczas traci swój aspekt władzy i staje się bardziej służą Królestwa Bożego, jedności wszystkich ludzi z Bogiem i między sobą.

Inkulturation to proces znajomości kultury ludu i głęboka miłość do ludów, znajomość zmian dokonujących się w obecnej kulturze. Jest to chęć przyjęcia kultury, jej autentycznych wartości, i tych specyficznie chrześcijańskich, jakie odkrywa się u ludów już ewangelizowanych. Wiara musi wyrażać się w danym miejscu i czasie nie tracąc swojej powszechności. Jednocześnie kultura danego narodu jest jakby "wspólnym sumieniem" które nadaje mu tożsamość. Ten proces obejmuje również posługę wspólnoty kościelnej, która przyswajając wiarę, musi także wyrażać ją zgodnie ze swoją własną kulturą i oryginalnością. Tylko wtedy wspólnota kościelna przyczynia się do rozpowszechniania wiary i jej głoszenia. Jeżeli nie, grozi jej w bierność i partykularyzm, dwie krańcowości, które właśnie są sprzeczne z powszechnością wiary Ludu Bożego.

4. Niebezpieczeństwa, jakich należy unikać na tym etapie.

a. Niebezpieczeństwo przemiany procesu ewangelizacyjnego w proces katechetyczny.

To, co jest ważne na tym etapie, to odkrycie, co to jest wiara w Chrystusa, co ona za sobą pociąga, niezależnie od faktu, że już się ją przeżywa we wspólnocie wierzącej. Dlatego należy unikać pouczania czy szkolenia, żeby dać pierwszeństwo przekazywaniu wiary i wartości, jakie są w niej zawarte, na podstawie ciągłej konfrontacji między Ewangelią i życiem. Należy unikać tego, by spotkania małych grup nie były li tylko posiedzeniami studyjnymi lub wyjaśnieniem teologicznym, ale należy stawiać ludzi w obliczu głoszenia Ewangelii i pomagać im przyswajając wartości, jakie ona z sobą niesie. Dawać pierwszeństwo odkrywaniu Słowa Bożego, jego istotnego orędzia wiary w Jezusa Chrystusa i miłości braterskiej.

b. Niebezpieczeństwo pseudodojrzałości wspólnoty.

Nie należy uważać wspólnotę za dojrzałą, a także małe grupy, które ją tworzą, gdyż znajdują się one na początku drogi ewangelizacji. Względna dojrzałość wspólnoty zostanie osiągnięta dopiero pod koniec III Etapu.

c. Niebezpieczeństwo instrumentalizacji procesu ewangelizacji przez kapłana.

Realizuje się i przeprowadza, to co zostało zaprogramowane w rocznym planie duszpasterskim przez parafię, ale kapłan nie angażuje się w sam proces, pozostawia na boku inicjatywy wymagające prawdziwej zmiany w jego życiu.

d. Niebezpieczeństwo mierzenia ilością.

Polega na pragnieniu mierzenia wartości procesu ilością: tylu wiernych przychodzi na Mszę św., tylu przyjmuje komunię, tylu uczestniczy w danym przedsięwzięciu. Te dane mogą być przydatne do pewnej oceny, ale najważniejsze będą aspekty jakościowe, owoce, które Jezus nazywa miłością miłosierną, miłością wzajemną, cierpliwością i pokorą, zaangażowaniem i wspaniałomyślnością, przebaczeniem i gościnnością, przyjmowaniem i służbą, jednością i modlitwą, itp. Ważne jest dążenie i rozpoznawanie procesu nawrócenia, jaki przeżywają poszczególne osoby, rodziny, grupy i cały lud. Pozwoli to na odkrywanie obecności Boga w Jego ludzie, by przewyciężać zło, które przeszkadza pełnemu objawieniu się miłości Bożej.

Rozdział drugi

Dynamika rozwoju II Etapu

1. Fazy procesu ewangelizacyjnego

Na tym etapie wyróżniamy trzy fazy:

Faza I - wokół Biblii jako Słowa Bożego.

Faza II - wokół wiary jako postawy życiowej.

Faza III - wokół Osoby Chrystusa i Jego misterium.

Te trzy fazy stanowią stopniowe wyrażanie się jednej i tej samej rzeczywistości: zjednoczenia z Bogiem objawionego przez Chrystusa i odnowienia stosunków społecznych, jakie

pociąga za sobą to doświadczenie. Chodzi o pogłębienie wiary w oparciu o doświadczenie miłości. To stanowi "serce"/ rdzeń / orędzia biblijnego, które znajduje wyraz w słowach i gestach.

Faza I - BIBLIA

Jest skoncentrowana na Biblii jako Słowie Bożym danym człowiekowi, wzywającym go do dania odpowiedzi Bogu, do zjednoczenia z Nim. Po Wydarzeniu Zbawiennym zaczyna się faza pierwsza, która potrwa dwa lata.

Cel główny Roku 1: Cały lud odkrywa Pismo św. jako Słowo Boże. Chodzi o to, aby cały lud i wszystkie wspólnoty odkryły Biblię jako Słowo Boga skierowane do każdego człowieka. Potrzeba, aby każda rodzina posiadała Pismo św., aby wszyscy zaznajomili się z niezbędnym minimum, jak z niego korzystać /jego podziały, struktura, podstawowe wskazania dla lektury duchowej/, by wierni odkryli sens, znaczenie daru, jaki Bóg uczynił, dając im Biblię jako swoje Słowo, aby odnaleźli podstawowe postawy potrzebne przy czytaniu i przyjmowaniu Słowa: pokory, modlitwy, szczerego przyjmowania, uległości, wdzięczności, uwielbienia i konfrontacji własnego życia ze Słowem Bożym, to znaczy, postawy nowicjusza, ucznia, by nauczyć się żyć z Boga i dla Boga.

Cel główny Roku 2 : Cały lud odkrywa Pismo św. jako Słowo Boże w życiu codziennym, to znaczy, każdy uczy się modlić wraz z Pismem Świętym, porównuje swoje życie ze Słowem Boga, aby się nawrócić i żyć, jak chce tego Bóg.

Faza II - WIARA

Jest skoncentrowana na odkryciu wiary i doświadczenia jej w życiu. Trwa dwa lata.

Cel główny Roku 1: Lud odkrywa wiarę jako sposób życia, sposób życia Jezusa Chrystusa. Należy oddać się z ufnością Bogu, wyzbyć się przyzwyczajzeń niezgodnych z wolą Boga i przyjąć takie, których od nas oczekuje przez powiedzenie Mu "Tak". Potrzeba przyjąć odpowiedzialność za następstwa działania zgodnego z wiarą. Wiara w Boga jest także wiarą w człowieka, w jego zdolność do nawrócenia.

Cel główny Roku2: Lud odkrywa, że wiara winna być głoszona publicznie. Wiara przeżywana prywatnie winna stać się doświadczeniem wspólnoty. Lud powinien zdobyć doświadczenie, że wielu chce żyć według wiary, przyjmując te same wartości, napotykając na te same trudności w obliczu opinii publicznej na ogół odpornej na wartości wiary. Dlatego należy pokonać strach przed opinią ludzką i zacząć publicznie wyznawać wiarę.

Faza III - CHRYSSTUS

Jest skoncentrowana na Osobie Chrystusa, potrwa również dwa lata.

Cel główny Roku 1 : Lud odkrywa Chrystusa i Jego postawy w odniesieniu do Boga i do ludzi. Jest to odkrywanie postaw wypływających z Ewangelii, którymi winien się cechować chrześcijanin wobec Boga i ludzi.

Cel główny Roku 2 : Lud odkrywa misterium Chrystusa, aby opowiedzieć się za Nim. Ten cel realizuje się przez odkrycie wcielenia Chrystusa jako fakt, przez który Bóg wybiera człowieka, by pełnić wolę Ojca, to znaczy, dać życie dla zbawienia wszystkich.

Faza III : SYNOD

Faza trzecia, podobnie jak drugi etap, kończy się **Wydarzeniem Zbawiennym - Synodem Parafialnym**, który przygotowany jest od roku lub dwóch trzeciej fazy. Zostaje zrealizowany w roku następnym i jest nastawiony na doprowadzenie ludu do decyzji opowiedzenia się za Chrystusem i na publiczne wyznawanie wiary w Niego. A zatem Synod odbywa się w 7 roku drugiego etapu. Oznacza zakończenie tego etapu.

Synod należy rozpocząć trzy lata wcześniej.

- Aby przewidzieć zakończenie tematów biblijnych.
- Aby móc w okresie realizacji tematów, ogłosić zwołanie Synodu i przewidzieć dwie wizyty u rodzin dla powołania grup synodalnych.
- Mieć czas na reorganizację grup w taki sposób, aby w odpowiednim czasie rozpocząć spotkania przedsynodalne.

Data Synodu powinna być określona na mniej więcej na połowę roku duszpasterskiego. Potrzeba, aby było wystarczająco czasu między ostatnim tematem przedsynodalnym a rozpoczęciem Synodu. Jest w ten sposób możliwe opracowanie tekstu synodalnego. Dla tych racji jest łatwiej

zrobić konsultację dla opracowania wyznania wiary kilka miesięcy wcześniej, by nie kumulować zbyt dużo pracy w krótkim czasie.

Odnosnie tematów, oferujemy przewodnik, który został wykorzystany we wcześniejszych doświadczeniach. Zawarte są w nim również tematy alternatywne. Przewodniki są tylko metodologiczne, aby uczestnicy grup mogli być prawdziwymi protagonistami Synodu.

Wskazujemy również jak się przygotowuje i celebryje Synod. Przedstawiamy go jako „specjalny program”. Proponujemy również podstawowy model odpowiednich programów.

2. Oznaki i cechy procesu przemiany na II Etapie

Proces ten przeżywany jest z bardzo różną intensywnością zależnie od tego, czy chodzi o lud jako całość, o Grupy Sąsiedzkie, czy też o stałych współpracowników. Lud jako całość przeżywa ten proces jako wydarzenie głęboko słuszne, wartościowe a nawet konieczne, co podziwia. Równocześnie widzi je jako wydarzenie przerastające jego siły i uwarunkowania osobiste, rodzinne i społeczne. W pewnych momentach lud wyraża przyzwolenie, jest pełny werwy, by się określić, w innych reaguje jak ktoś, kto woli, żeby go pozostawiono w spokoju. U jednych zauważa się zaangażowanie, u innych następuje apatia, ale to nie powinno osłabić wewnętrznej jedności.

Grupy Sąsiedzkie zaczynają proces swojej integracji w dwóch lub trzech pierwszych latach jako czas wzrastania. Te grupy dopiero się tworzą, potrzeba im przywódców, a także od duszpasterzy i PZK. Zaangażowani stali współpracownicy to ci, którzy przeżywają proces z największą intensywnością. W ciągu tego etapu widzimy jak całość posuwa się naprzód, wspólnota parafialna wzrasta, wciąż jednak pozostając kruchą, słabą, zmienną. Przypomina to czas pobytu Izraela na pustyni. Jeżeli Wydarzenie Zbawienne możemy przyrównać do wyjścia z Egiptu i do przejścia przez Morze Czerwone, to drugi etap porównuje się z wędrówką po pustyni aż do dojścia do Ziemi Obiecanej: do doświadczenia Synodu.

Od chwili Wydarzenia Zbawionego proces ewangelizacji przebiega dwutorowo: z jednej strony, początkowy proces „ulgi”, zmęczenia po egzaltacji doświadczenia Wydarzenia Zbawionego, powrót do normalności jakby się nic nie wydarzyło. Z drugiej strony, pewien odłam ludu rozpoczyna proces bardziej intensywny, coraz bardziej zdecydowanego pogłębiania. Ten proces trwający ponad dwa lata zdąża do stabilizacji nowej sytuacji stworzonej przez Wydarzenie Zbawienne. Kiedy sytuacja wygląda już na ustabilizowaną, pojawiają się inne czynniki, w szczególności wezwanie w różnych postaciach do publicznego głoszenia wiary. Wówczas pod koniec fazy drugiej w roku czwartym tego etapu zaczyna się proces określenia się, który zakończy się Synodem. Rozpoczyna się również okres kryzysu właściwy każdemu procesowi określenia się.

Oznaki kryzysu :

- ❑ mniej lub bardziej silna, wyraźna i publiczna reakcja negatywna tych, którzy dzierżą władzę, tych którzy tworzą opinię publiczną lub nad nią panują,
- ❑ przyzwolenie ze strony ludu na to, co proponuje i realizuje PZK, ale bez brania na siebie odpowiedzialności, chyba, że w formie obecności w chwilach znaczących,
- ❑ bardzo ostra krytyka w miejscu publicznym i zakłopotane milczenie tych, którzy wyrażają zgodę, którzy powoli utwierdzają się i dyskutują otwarcie w miejscach publicznych o tym, co robi się w parafii, o kapłanach i ich działalności,
- ❑ kryzys, który powoduje jawne zmęczenie, ogólną apatię, który sięga do głębi trwa tak długo, jak długo trwa wybór charakteryzujący się wpatrywaniem w siebie, dojrzewaniem, milczeniem bez widocznych oznak reakcji zewnętrznej.

Ten pozorny spokój zapowiada chwilę wybuchu, którą będzie Synod. Jest to chwila, w której pracuje sumienie zbiorcze, nie reagując na bodźce zewnętrzne, w której dojrzewa u osób, rodzin, grup sąsiedzkich i u całego ludu świadomość opowiedzenia się za Jezusem Chrystusem. Kiedy ta chwila objawi się dość jasno, to znaczy, że należy zwołać Synod Parafialny, który będzie okazją wyrażenia publicznie tego, co dojrzało w świadomości ludu.

3. Punkty oparcia służące dynamizmowi procesu

A/ *Grupy Sąsiedzkie* pomimo swojej słabości, stanowią główny punkt oparcia dla procesu, dlatego wymagają one specjalnej uwagi. Normalnie po upływie dwóch pierwszych lat nabierają one minimum stabilności i można na nie liczyć na przyszłość.

B/ *Rodziny* to uprzywilejowane wspólnoty, w których może i powinno dojrzewać opowiadanie się za wiarą osób, bowiem to co czyni się w parafii, stanie się motywem dyskusji i dialogu w rodzinie. Byłoby najlepiej, żeby w tym momencie / jeśli możliwe w drugim roku tego etapu/ założyć Parafialny Ruch Rodzin /PRR/. To wpłynie w sposób decydujący na odnowienie składu i wzmocnienie ilościowe grup, a także na zwartość i dojrzałość procesu ludu.

C/ *Udział młodych* jako grupy społecznej jest decydujący dla procesu ewangelizacji kultury. Jeżeli nie wprowadziło się w życie Parafialnego Ruchu Młodych /PRM/, to najbardziej dogodną chwilą, byłoby wprowadzenie go na początku trzeciego roku, żeby młodzi mogli wnieść ze sobą swój sposób myślenia i odczuwania po chrześcijańsku i żeby oficjalnie zabierali głos mający znaczenie w obliczu dorosłych przeżywających kryzys w sytuacji określania się.

D/ *Katecheza dzieci i młodzieży* od 7 - 15 lat jest dalszym ważnym punktem oparcia, który na ogół powinien zostać zorganizowany przed Wydarzeniem Zbawiennym lub bezpośrednio po nim.

Reasumując, aby ogólny proces ewangelizacji /proces zwoływania i mobilizacji ludu jako całości / był przeprowadzony jako proces dojrzewania świadomości ludu zgodnie z Ewangelią powinien iść w 4 kierunkach:

- Ciągła katecheza od 6 - 15 lat
- Utworzenie Grup Sąsiedzkich,
- Powołanie PRR
- Powołanie PRM

Jest to właściwe w sytuacji, kiedy parafia, która rozpoczyna proces NOP nie posiada żadnego ruchu. W innych przypadkach stosuje się następujące kryterium : początkowo niczego nie burzyć i utrwalac to, co już istnieje, najpierw katechezę, potem rodzinę i młodzież według konkretnych możliwości parafii.

4. Małe wspólnoty

Wewnątrz parafii małe grupy (lub małe wspólnoty) tworzą zjawisko, od którego nie można abstrahować. Spotykają się one jednak z nieufnością, oporem, sprzeciwem, przez co wydaje nam się stosowne powtórzyć jeszcze raz uzasadnienia, które je podtrzymują i uzasadniają, sposoby pobudzania i popierania ich, drogę do ich dojrzewania, sposób (schemat) ich spotkań i przewodzenia i ożywiania tych właśnie spotkań.

Każdą z tych małych grup, należy pojmować jako grupę dorosłych, która wykazuje różnice społeczne (płci, wieku, kultury, warunków...) i duchowe (darów, charyzmy, powołania), i która chce przebyć drogę prowadzącą do powstania wspólnoty wiary, kultu i życia chrześcijańskiego, służby i posłannictwa. I w takim zakresie, najbliższym w realizacji każdego jako osoby i w służbie ewangelizacji środowiska (otoczenia, sąsiedztwa, działalności zawodowej), koncentruje się i wyraża Kościół.

Chodzi o grupy osób, które się jednoczą nie po to, aby wyrazić szczególną charyzmę, ale po to, aby stać się „Kościółem rodzinnym”. One się gromadzą w domach i składają się z kilku osób, tak aby zezwolić na autentyczne stosunki międzyludzkie w wierze. W nich każdy ochrzczony i katechizowany, tak jak każda rodzina, może przeżywać i doświadczać wymiar wspólnotowy Kościoła w wielkiej wspólnotie parafialnej. Przez to są one też nazywane "Podstawowymi Wspólnotami Kościelnymi".

Grupy wspierają się, więc jako część modelu Kościoła-wspólnoty w drodze ku świętości, w zbawiennej jedności powszechnej.

Małe wspólnoty należą do właściwej natury Kościoła, który będąc wspólnotą wiary, nadziei i miłości, wyraża się w widoczny sposób w ciele społecznym, akcentowany w tak wielu wspólnotach ile jest potrzebnych, aby każdy ochrzczony mógł się poczuć jego częścią, mógł przyjąć własną rolę - prorocką, kapłańską, królewską - i przeżywać dar siebie dla dobra całego ciała, którym jest Kościół, i dla Królestwa Bożego. Spośród różnych form wspólnot kościelnych,

mają szczególne znaczenie te, które wyrażają Kościół jako jednoczenie różnic społecznych i kościelnych.

Podkreślamy, że małe wspólnoty są nie tylko jako środek decentralizacji parafii, nie tylko jako ośrodki animacji społecznej, ani nawet jako odizolowana rzeczywistość, ale jako dynamiczny wzrost ludu Bożego, która w pewnym momencie wymaga dostosowanej przestrzeni w zgłębianiu wiary w konfrontacji życie - Ewangelia.

Nie chodzi, jak już zostało powiedziane, o stworzenie wspólnot wewnątrz parafii, ale o takie postępowanie, aby była ona Ludem Bożym w drodze do świętości. Te małe wspólnoty mają spełniać takie zadanie i funkcjonować w tym celu.

Są one istotnie powołane jako osobliwość ludu; nie jedna po drugiej, ale wszystkie razem. Unika się w ten sposób przeciwstawieństw i współzawodnictwa pomiędzy wspólnotami, jak i pomiędzy nimi i parafią. W istocie pobudzając je wszystkie razem i jako ekspresja ludu, tworzy się zjawisko społeczne, nie elitarne, aby być parafią, przez co przynależć do małej wspólnoty nie jest niczym innym jak przynależnością do parafii rozumianej jako lud w drodze. W ten sposób rozwiązuje się od samego początku również problem koordynacji małych wspólnot zarówno w ich wzajemnych stosunkach jak i względem rozważanych problemów. Koordynacja obejmuje całość Ludu Bożego w jego dynamizmie wzrostu i dojrzewania.

Tylko w ten sposób jest możliwa integracja drogi małych wspólnot w globalnej drodze wspólnoty parafialnej, w przeciwnym razie będziemy mieli równoległe ścieżki przesunięte w fazie, ze szkodą dla wspólnej drogi.

W pierwszej kolejności **postanowiliśmy nie nazywać małych grup powstałych z Tygodnia Braterstwa Podstawowymi Wspólnotami Kościelnym /PWK/**. Nie jest to możliwe, aby mała, zaledwie narodzona grupa miała świadomość i doświadczenie wspólnoty, duchowość i zaangażowanie w ewangelizacji otoczenia. Preferowaliśmy nazwać je "grupami sąsiedzkimi", "grupami przyjaźni chrześcijańskiej" i tym podobne, pozostawiając, aby na koniec drogi katechumenalnej one same zdefiniowały się jako PWK (Podstawowe Wspólnoty Kościelne). To nie jest tylko kwestia słów, ale odpowiada dwóm motywacjom:

- psychologicznej, która odnosi się do drogi, jaką grupa musi przebyć, aby stać się grupą dojrzałą, wspólnotą duchową;
- teologicznej, wymaganej przez drogę katechumenalną, na której odkrycie i doświadczenie wspólnotowe są uprzednim warunkiem zdefiniowania się i wyboru istnienia jako wspólnoty-Kościół czy bycia w pełni przyjętym do niej.

Argumenty jakkolwiek ważne, jeśli się działa w kierunku chęci zaoferowania całemu ochrzczoneму ludowi przestrzeni w dojrzewaniu wiary, która w większości ochrzczonych jest do odkrycia, do sumiennego wyznania, do wyrażenia i przeżywania jako wspólnota i we wspólnocie.

Jaki powinien być rytm spotkań grup sąsiedzkich, biorąc pod uwagę, że chce się promować grupy zwykłych ludzi, a nie grupy elit. Osób, które chcą żyć po chrześcijańsku i nie stawać się jakimś "specjalnym ruchem". Najlepszym to rytm miesięczny. Jedno spotkanie w miesiącu w grupie sąsiedzkiej lub w rejonie lub we wspólnym wydarzeniu. Wierzmy, że jest to ważny warunek, aby wszyscy mogli partycypować w grupie z pewnym oddaniem i byli również do dyspozycji innych prac, których w przeciwnym razie nie mogliby wykonywać. Fakt również, że w projekcie parafialnym, grupy nie są kresem same w sobie, ani "bezwzględnością", aby uniknąć tego ryzyka, preferujemy żeby przynależność i pobyt w nich był pozostał zawsze wolny. Z doświadczenia wiemy, że są osoby, które biorą w nich udział przez pewien czas, później zostawiają, a jeszcze później powracają. To jest możliwe, ponieważ wszyscy ochrzczeni są wciągnięci w drogę katechumenalną jako naród. Fakt odstąpienia od grupy w takim razie nie oznacza opuszczenia tej drogi, oznacza tylko, że nie kontynuuje się jej z takim zaangażowaniem i doświadczeniem, jakie oferuje grupa, ale w jakimkolwiek momencie można ją podjąć ponownie. Oczywiście taki wybór pociąga za sobą akceptację wewnętrznej słabości grup, które dopiero na koniec drogi osiągną pewną dojrzałość. Ta jednak słabość powraca z korzyścią w tym, że grupy nie są absolutne i samowładne i w rozpoznaniu i uznaniu, że stabilność jest oferowana przez parafię, nie przez grupy same w sobie. Jest coś jeszcze: grupy tworzą otoczenie, aby się kształtować z wolnego wyboru, według sumienia.

Wewnętrzna słabość grup postawiła nas również przed problemem, w jaki sposób je wzmocnić, powołać ponownie do życia. Po różnych doświadczeniach wydaje nam się, że

możemy powiedzieć, iż najlepiej jest powołać ponownie małe grupy po pierwszych dwóch latach, które faktycznie, ustanawiają czas wychwalania po radosnym doświadczeniu "Zbawiennego Wydarzenia". Chodzi o stworzenie nowych znaczących doświadczeń (trzy wieczory) zwołując wszystkich ludzi wokół Biblii i w ten sposób przygotowując kolejną fazę, w której zagłębia się w przesłanie biblijne. Innymi uprzywilejowanymi momentami do zwołania grupy jest przygotowanie do Synodu i do Kongresu Eucharystycznego; porozmawiamy o tym w swoim czasie. Jest w końcu wiele innych możliwości, jak katecheza przed sakramentalna i różne specyficzne inicjatywy, które można wykorzystać w "silnych" momentach wspólnoty parafialnej. Uważając jednak, aby nie uciskać za bardzo ludzi i nie sprowokować odrzucenia.

W harmonii z procesem psychologicznym spróbowaliśmy zdefiniować tematykę co-miesięcznych spotkań przewidując pierwszy moment uporządkowania i docierania się, co faworyzuje poznanie się i dobre stosunki zaufania pomiędzy członkami grupy. W pierwszych dwóch latach rozprawia się tematy "okazyjne", które rozpatrują niektóre problemy wyczuwane przez otoczenie. My sformułowaliśmy dwadzieścia, które służą bardziej w nauce dialogu i w utworzeniu potrzebnego klimatu niż w zgłębianiu jednolitej tematyki.

Wśród nich każdy proboszcz wraz z współpracownikami będzie musiał wybrać te, które uzna za najbardziej odpowiednie, lub utworzyć nowe.

Po tym okresie rozpoczyna się cykl spotkań biblijnych, zorientowanych więc na odkrycie przekazu Biblii. Jest czterdzieści tematów, z ich własną logiką:

Tematy na Fazę I

1. "Czemu służy wiara?"
2. "Do jakiego stopnia wierzyć?"
3. "Pracować, dlaczego?"
4. "Otwarta rodzina"
5. "Przemoc i jej tysiąc form"
6. "Młodzież"
7. "Telewizja: niewolnicy czy właściciele"
8. "Biblia: ukryty skarb"
9. "Biblia: słowo Boże dla dzisiejszego człowieka"
10. "Jak powstało Pismo Święte"
11. "Modlitwa, ale jaka"
12. "Braterstwo: sen czy projekt"
13. "Pieniądze"
14. "Czym jest wychowanie"
15. "Alkoholizm skutek czy przyczyna patologii"
16. "Bezrobotny, który jest obok mnie"
17. "Reklama i konsumpcja"
18. "Pomoc społeczna: odpowiedzialność wszystkich"
19. "Samochód i osoba"
20. "Czas wolny: czas stracony czy zarobiony"

Faza II: Tematy zorientowane na odkrycie przesłania biblijnego

1. "Mądrość ludu": przyjaźń
2. "Mądrość ludu": dla biednych nie ma miejsca
3. "Mądrość ludu": radość i zdrowie
4. "Mądrość ludu": dobre wychowanie i uprzejmość
5. "Mądrość ludu": mężczyzna i kobieta: para
6. "Mądrość ludu": Bóg nakazuje by być dobrzy, ale nie głupi
7. "Mądrość ludu": każdy z nas jest wart więcej niż myśli
8. "Mądrość ludu": modlić się jest w tym samym momencie łatwe i trudne
9. "Przypowieści": loteria Boga
10. "Przypowieści": skąd pochodzi kłopot? Nikt go nie zasiał

11. "Przypowieści": wszystko, co jest duże rodzi się małe: przyszłość jest w teraźniejszości
12. "Przypowieści": nikt nie widzi wzrostu drzewa, a jednak ono ciągle rośnie
13. "Przypowieści": sens rzeczywistości tego świata
14. "Przypowieści": zbiór nie zależy tylko od nasienia
15. "Przypowieści": należy wykorzystać możliwości
16. "Przypowieści": przypadki życiowe
17. "Przemówienie góry": nowe i niewiarygodne szczęście
18. "Przemówienie góry": nowa inna sprawiedliwość
19. "Przemówienie góry": nowa i inna szczerść
20. "Przemówienie góry": nowy i inny ideał
21. "Przemówienie góry": nowa i inna modlitwa
22. "Przemówienie góry": nowe i inne bezpieczeństwo
23. "Przemówienie góry": nowe i inne kryterium postępowania z innymi
24. "Przemówienie góry": nowa i dziwna konstrukcja
25. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i ludzie pokorni
26. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i dzieci
27. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i osoby odrzucone
28. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i osoby żyjące w samotności
29. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i ludzie dobrzy, którzy nie mają wiary
30. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i bliźni
31. "Osoba Jezusa Chrystusa": Jezus i ludzkość
32. "Osoba Jezusa Chrystusa": Matka Jezusa
33. "Nowe niebo i nowa ziemia": marzenie Boga dla wszystkich ludzi dobrej woli
34. "Nowe niebo i nowa ziemia": pierworodny przyszłości
35. "Nowe niebo i nowa ziemia": pierwsze znaki przyszłości Boga
36. "Nowe niebo i nowa ziemia": miejcie odwagę, ja zwyciężyłem świat
37. "Nowe niebo i nowa ziemia": nadejście sądu ostatecznego
38. "Nowe niebo i nowa ziemia": piekło oznacza wybór grzechu i auto-skazanie
39. "Nowe niebo i nowa ziemia": umarli, którzy do tej pory się odradzają to życie przepełnione nadzieją w przyszłości
40. "Nowe niebo i nowa ziemia": umrzeć znaczy zacząć żyć wiecznie

Schemat spotkań patrz załącznik 1

Rozdział trzeci

Praktyczne wskazówki programowania

Treść tego rozdziału będzie dotyczyła praktycznych wskazówek programowania rocznego II Etapu, biorąc pod uwagę trzy fazy tego etapu opisane wcześniej.

1. POZIOM I : Duszpasterstwo ogólne

1.1 W pierwszej fazie zwanej **BIBLIĄ** należy :
w **pierwszym roku** :

- - zorganizować dzień Biblii z uroczystą intronizacją, od czego rozpocznie się kampania rozpowszechniania Biblii, tak żeby prawie wszystkie rodziny miały ją w domu,
- - w czasie wspólnych działań trzeba będzie pokazać ludziom, jak się Biblią posługiwać i do czego ona służy,

w **drugim roku** :

- - będzie się zachęcać rodziny do wspólnej modlitwy z użyciem Biblii. Można korzystać ze znaczących okoliczności takich jak Boże Narodzenie, Środa Popielcowa, Wielki Tydzień,

Wszystkich Świętych, Dzień Matki, Imieniny, Urodziny, Jubileusze Małżeńskie itp. łącznie z doręczeniem każdej rodzinie krótkiego nabożeństwa Słowa Bożego.

1.2. W drugiej fazie zwanej **WIARĄ**, szczególnie w drugim roku należy przygotować kilka akcji masowych, w taki sposób, żeby pobudzić do działania i dania świadectwa wiary w rejonach. Może być wówczas wskazane ułożyć z całym ludem jakiś list - *orędzie od wspólnoty* na Boże Narodzenie, Wielki Post lub z innej okazji.

Schemat tworzenia listu - orędzia przez PZK:

Zaczyna się od przesłania rodzinom jednego lub dwóch zapytań bardzo prostych. W następnym tygodniu posłańcy zbierają odpowiedzi. Odpowiedzi zapisuje się na kartkach grupując je w kategorie w zależności od tematów, w pewnym logicznym porządku /opuszcza się powtórzenia/. Szkicuje się schemat listu - orędzia. Potem pierwsza redakcja podejmuje myśli podane przez ludzi. Tę pracę podejmuje PZK lub powołana przez niego specjalna komisja. Proboszcz redaguje ostateczny tekst licząc się z tym, że odczyta go na Mszy św. w czasie Bożego Narodzenia, w którąś niedzielę Wielkiego Postu lub z innej okazji. Potem prześle go każdej rodzinie. Ten sposób postępowania pozwala ludziom ewangelizować się wzajemnie, zdać sobie sprawę, że potrafią powiedzieć coś bardzo ważnego i przekonać się, że inni są wrażliwi na te same wartości i zajmują się tymi samymi sprawami. Ponadto lud wychowuje się do opracowywania dokumentów Synodu.

Wskazane jest, żeby to, co wypowiedział lud przy tej okazji było komentowane w homiliach i podejmowane w obchodach uroczystości Pojednania, Drogi Krzyżowej, procesji Wielkiego Piątku, itp. Ta inicjatywa potrwa aż do roku Synodu lub zaprzestanie się jej, żeby podjąć ją potem, jeżeli uzna się to za celowe.

2.3 W trzeciej fazie zwanej **CHRYSTUS** nastąpi od samego początku pierwsza refleksja odnośnie celowości Synodu, jednak bez zapowiadania go. W czasie pierwszego roku będą dalej trwały inicjatywy poprzednich lat, odnawiane jeśli to będzie potrzebne. Od samego początku drugiego roku decyduje się czy Synod się odbędzie i kiedy. To jest rok, w którym normalnie zaczyna się przygotowywanie Synodu. Etapy oblicza się z największą dokładnością tak, że realizuje się PZK i decyduje, że w razie odpowiedzi twierdzącej przewiduje zawiadomienie publiczne i odwiedzin u wszystkich rodzin, żeby przekazać im myśl, sprawdzić ich akceptację, a może nawet udział w grupie synodalnej. Jest to chwila opracowywania składu grup synodalnych, rozszerzając te, które istnieją i tworząc z nich nowe: grupa osób mieszkających w sąsiedztwie jak do Wydarzenia Zbawiennego, albo zaprzyjaźnione ze sobą.

Tok postępowania przy tworzeniu grup:

a/ w każdym rejonie PZK sporządza listę rodzin, co do których przypuszcza się, że mają warunki do zaproszenia do siebie krewnych, przyjaciół, sąsiadów, żeby uformować grupę w domu;

b/ odwiedza się te rodziny i proponuje się im inicjatywę. Jeżeli się zgadzają, obmyśla się pierwsze spotkanie z członkiem PZK;

c/ dochodzi do pierwszego spotkania, żeby im wyjaśnić na czym polega Synod i proponuje się im ukonstytuowanie grupy synodalnej. Jeżeli się zgadzają, ustala się datę jednego lub dwóch spotkań mających odbyć się w następnych miesiącach z omówieniem okazyjnych tematów jako przygotowanie do Synodu. Wybiera się moderatora i zatwierdza się rodzinę przyjmującą tę grupę jako kierownika grupy lub animatora.

d/ organizuje się spotkania przygotowawcze, które następnie staną się miesięcznymi, jak w przypadku dawnych grup. Dzieje się to do chwili rozpoczęcia spotkań przed-synodalnych mających miejsce w roku Synodu. Takich spotkań jest 5, po jednym w miesiącu.

Tematy spotkań:

I. O co prosi Jezus wspólnotę chrześcijańską w stosunku do najbardziej bezbronnych osób: dzieci, chorych, starszych, innych w potrzebie.

II. O co prosi Jezus wspólnotę w stosunku do młodych i o co prosi młodych w stosunku do wspólnoty

III. Jak Jezus chce, abyśmy żyli w rodzinie?

IV. Co chce Bóg od małych wspólnot?

V. Jak chce Jezus, aby wyglądało nasze współżycie społeczne?

Va. Jakich postaw żąda Jezus od swoich uczniów?

Vb. Jakiej postawy oczekuje Jezus względem dziejów historii?

Temat V dotyczy wiary i współżycia społecznego /politycznego/, temat, który w pewnych doświadczeniach zastąpiono specyficznym problemem danego miejsca.

Nazwa spotkania zostanie ułożona zawsze w relacji z Osobą Chrystusa. Metoda jest taka, jaką stosuje się zwykle na spotkaniach grup rodzinnych, wyłącznie przy pomocy pytań, bez specjalnych wątków. Po każdym zebraniu, PZK zbiera odpowiedzi wszystkich grup i układa pierwszy tekst odpowiedniego dokumentu, organizując elementy podane przez grupy unikając powtarzania się, możliwie jak najbardziej syntetyzując tak, żeby dokument nie stracił ludowego, prostego charakteru zdań wypowiedzianych przez ludzi. PZK redaguje ostateczny tekst, który będzie przedmiotem spotkań synodalnych. W tym okresie odbywa się konsultacja ludzi dla sformułowania wyznania wiary. Do wszystkich rodzin posyła się cztery pytania:

Synod 200... Wspólnota powołana, aby wybrać Chrystusa.

Zebrani w rodzinie, pomyślcie chwilę zanim udzielicie odpowiedzi i oddajcie się modlitwie. Nie przejmujcie się odpowiedziami, wystarczy jedno słowo, które wyjdzie z waszego serca.

Jezus dzisiaj Was pyta:

- "Powiedzcie, kim jestem?" (Mk 8,27-30). Kim jestem dla Was? (Miejsce na odpowiedź?)
- Co dla Was znaczą, przede wszystkim w momentach cierpienia, samotności, pracy, odprężenia... (miejsce na odpowiedź)

Co dla Was znaczą w Waszym życiu rodzinnym?

Ja, Jezus, pytam Was: w kim mnie rozpoznajecie? (miejsce na odpowiedź)

➤ Można je też wyrazić np. w takiej formie:

1. Jak swoich apostołów, Jezus zapytuje was - Za kogo mnie macie? Czy liczę się dla was?
2. Czy liczę się dla was w szczególnych chwilach choroby, pracy, samotności, odpoczynku?
3. Czy liczę się dla was w rodzinie?
4. Gdzie, w kim, w czym mnie rozpoznajecie?

PZK gromadzi odpowiedzi, żeby ułożyć z nich pierwszy tekst wyznania wiary. Postępuje jak przy opracowywaniu listu - orędzia wspólnoty. PZK redaguje tekst ostateczny do rozesłania do rodzin. Jeśli jest to możliwe Synod odbędzie się w ciągu tego samego roku duszpasterskiego, około 7-go miesiąca.

Jeżeli odkłada się go na rok następny, ustala się jego termin w I semestrze. W tym przypadku dwa pierwsze miesiące roku zostaną poświęcone na zwoływanie nowych grup i na przygotowywanie duchowe już istniejących.

Synod przebiega tak, jak to podaje następny rozdział. Niemniej na pięciu spotkaniach synodalnych będzie się rozdawać dokumenty każdego dnia tygodnia. Poza tym opracuje się ogólny przewodnik dla moderatorów, podający im jak przebiegają spotkania.

Schemat spotkań synodalnych

Powitanie

Wprowadzenie

Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Część druga - Światło z Biblii

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Część czwarta - Zobaczmy, co można zrobić

Końcowa modlitwa dziękczynna.

Dzień po dniu, PZK gromadzi obserwacje /uwagi/ grup, rozeznaje, które przyjąć, wnosi poprawki. W wielkich parafiach, z obawy, żeby ten proces nie stał się zbyt ciężkim, zamiast odbywać Zgromadzenie Synodalne w sobotę po 5 spotkaniach, można zrobić spotkania w rejonach w następnym tygodniu. Odczytuje się tam naniesione poprawki, spostrzeżenia ze spotkań nad tematami. W ten sam sposób odczytuje się wyznanie wiary.

W sobotę w drugim tygodniu Synodu ma miejsce Zgromadzenie Generalne wszystkich współpracowników tzn. PZK, RZK w obecności biskupa, żeby ukazać, czym był Synod.

Wręcza się biskupowi wszystkie dokumenty i wyznanie wiary, żeby je przeczytał i następnego dnia utwierdził lud w jego poszukiwaniu Woli Bożej. W niedzielę na Mszy św. na zakończenie intronizuje się /wprowadza/ dokumenty Synodu, prosząc biskupa o podpisanie ich i utwierdzenie ludu w jego wierze.

Lud wygłasza swoje wyznanie wiary jako Credo lub dokonuje się odnowienia przyrzeczeń Chrztu św.

Teksty Synodu, wyznanie wiary, słowa biskupa i syntetyczne przedstawienie przebytej drogi od chwili zapowiedzenia Synodu, zostają opublikowane i przesłane wszystkim rodzinom. Jeżeli Synod zrealizowano w I semestrze drugiego roku to po jego zakończeniu rozpoczyna się III Etap. Natomiast, jeżeli spotkania przedsynodalne i Synod przebiegały w ciągu tego samego roku duszpasterskiego, III Etap rozpoczyna się w następnym roku.

2. POZIOM II: Duszpasterstwo małych grup

2.1 W pierwszej fazie zwanej BIBILĄ należy:

A/ zaczynać pierwszy rok nową formą ponownego zwoływania np. Mszą św. w rejonach lub wydarzeniem znaczącym obejmującym wszystkich. Można systematycznie odwiedzać wszystkie rodziny z okazji rozdawania Biblii. Może to też być Msza św. lub nabożeństwo biblijne na którym każda rodzina otrzyma Pismo Świąte. Należy ponownie zwoływać grupy poprzez katechezę i przygotowywanie do sakramentów. W przypadku młodych, którzy przygotowują się do bierzmowania, można zaraz na początku roku uzgodnić z nimi udział w grupach sąsiedzkich, jako przygotowanie się i zaangażowanie we wspólnocie. Tak samo będzie w przypadku narzeczonych przygotowujących się do małżeństwa i rodziców oczekujących potomstwa, którzy w przyszłości pragną dzielić się wiarą z dzieckiem w czasie Chrztu św.

Jeżeli nie wypada uczynić tego w pierwszym roku, można to odłożyć na później, upewniając się, że każda grupa ma kogoś, kto przyjmuje te osoby i im towarzyszy. Od samego początku należy ustalić kiedy będą miały miejsce comiesięczne wspólne spotkania. Ustalona data, najlepiej dla wszystkich grup, pomoże ją lepiej zapamiętać.

b/ W drugim roku szuka się dalej nowych form zwoływania. Może być wskazane zwołanie nowych grup: powiązanych przyjaźnią, profesją, zainteresowaniami, w ramach dużej rodziny, sąsiadów, itp.

c/ Przez te dwa lata spotkania odbywają się raz w miesiącu, tematy są przypadkowe ale związane z Biblią.

d/ W tygodniu poprzedzającym każde miesięczne spotkanie, konieczne są spotkania koordynatorów rejonowych i animatorów grup w celu przygotowania spotkania grupy. Można organizować spotkanie jednodniowe raz na trzy miesiące lub jedno spotkanie dłuższe co dwa miesiące. Żeby grupa prowadziła życie wzajemnej przyjaźni i zaufania poza spotkaniami, koordynator musi uczestniczyć w tych spotkaniach obowiązkowo, gdyż bez niego nie można osiągnąć wytyczonego celu na te dwa lata. Funkcja koordynatora ma decydujące znaczenie.

e/ W tym okresie dla wzmocnienia małych grup w małych parafiach odprawia się Mszę św. jako przygotowanie do przeżywania liturgii roku kościelnego czy sakramentów. W wielkich parafiach odprawia się Mszę św. w rejonach dążąc do czynnego uczestnictwa grup jako takich. Taka inicjatywa może być odnawiana co roku.

2.2 W drugiej fazie zwanej WIARĄ tego etapu zaczynają się spotkania biblijne wykorzystując np. propozycje tematów podanych w załączniku. Na ogół grupy, które

uczestniczyły wytrwale w spotkaniach aż do tej fazy, wytrwają także i później. Z osobami nie jest tak samo. Trzeba kłaść nacisk na funkcję koordynatora rejonu i animatora grupy.

2.3. W trzeciej fazie zwanej **CHRYSTUS** kontynuuje się pracę do chwili rozpoczęcia przygotowań do Synodu.

Oprócz tego, co napisano wcześniej w czasie trwania tych lat, mogą nadarzyć się ważne okazje powoływania nowych grup i wzmacniania działalności tych, które istnieją. Np. święcenia kapłańskie lub konsekracja osób zakonnych związanych z parafią i znanych ludności. Zwracamy się z prośbą do rodziny i ich znajomych, żeby zebrali się na wspólnej modlitwie w intencji przyszłego kapłana lub zakonnika, zakonnicy. Następnie na czuwaniu modlitewnym przekazują tej osobie swoje refleksje i odczucia. Zaś ta osoba daje świadectwo, czego Bóg od niej żąda na rzecz wspólnoty.

3. POZIOM III: Duszpasterstwo rodzinne

Duszpasterstwo rodzinne dąży do wszystkich celów drogi ogólnej / patrz poziom I Duszpasterstwo ogólne/.

Na drugim etapie powinno się rozpocząć tworzenie Parafialnego Ruchu Rodzin / PRR/ bo pomaga on bardzo w powołaniu i umocnieniu małych grup.

4. POZIOM IV: Duszpasterstwo specjalistyczne

Ważne jest, żeby proces ogólny ewangelizacji zmobilizował młodych w parafii, szczególnie od początku drugiej fazy tego etapu. Należy więc stwarzać okazję, żeby młodzież jako grupa społeczna wyraziła swój sposób odczuwania i przeżywania rzeczywistości w oparciu o Ewangelię.

W tym celu będzie się stosować :

- tworzenie grup teatralnych,
- oddawanie do dyspozycji młodych pomieszczeń na działalność kulturalną np. kawiarnia, wypożyczalnia filmów, kluby dyskusyjne itp.
- różnego rodzaju manifesty - odezwy do ogółu.

Proponowane tematy :

- Ludzie marginesu /kim są, dlaczego, jak, czego żąda Chrystus w obliczu takiej sytuacji?/
- Kto jest wolny.
- Męskość i kobiecość w życiu.
- Dlaczego młodzi opuszczają swoją rodzinę?

Inne tematy aktualne dla parafii lub dla młodych.

Tematy te są przygotowywane w konsultacji ze wszystkimi młodymi lub z grupami młodych. Następnie w kilkuosobowej grupie następuje analiza tematów i podjęcie się opracowania manifestu - odezwy, który rozwieszają na terenie parafii i ogłaszają go w Liście do Chrześcijan.

Występowanie młodych w tym momencie procesu jest zawsze decydujące, jeżeli wyrażają swój sposób patrzenia na rzeczywistość. Będzie to szokować wielu, ale i ono zdadzą sobie w końcu sprawę, że istnieje zdrowa młodzież, która traktuje poważnie orędzie ewangeliczne. Dla dorosłych będzie to wyzwaniem skierowanych do ich zdolności zaangażowania publicznego zgodnie z wiarą.

5. POZIOM V : Posługi duszpasterskie

Nadal pozostają aktualne kryteria działania duszpasterskiego i wskazówki zawarte w I cz. książki, ale należy zmobilizować istniejące grupy modlitewne / a jeśli ich nie ma, to należy takie powołać/ do modlitwy za Synod Parafialny od chwili jego przygotowywania. I to tak, żeby każdego dnia jakaś grupa modliła się o jego powodzenie.

6. POZIOM VI: Duszpasterstwo zaangażowanych w posługiwaniach

Od początku tego etapu rozpoczynają się prowadzone w parafii mini-sesje złożone z comiesięcznych spotkań trwających do 90 minut każda w oparciu o tematy opracowane przez Polską Grupę Promotorów a wybranych dla parafii przez PZK. Stosowana metoda to posiadanie i regularne czytanie tych tematów przez każdego uczestnika spotkań. Metoda jest prosta, wszyscy czytają w domu jeden temat, potem spotykają się i dzielą się swoimi przemyśleniami. Uczestniczący w spotkaniach kapłan wyjaśnia, pogłębia i wprowadza w nowy temat. Całość jest połączona modlitwą.

7. POZIOM VII : Struktury podejmowania decyzji

Po Wydarzeniu Zbawiennym, już od pierwszego roku tego etapu trzeba nadać ważność Zgromadzeniu Parafialnemu, które w najprostszej formie może być ujmowane jako zgromadzenie wszystkich współpracowników, albo w dużych parafiach jako zgromadzenie wszystkich RZK. We wszystkich przypadkach trzeba podać jego znaczenie, funkcję, skład, częstotliwość zwoływania, jak również funkcję i autorytet proboszcza oraz innych władz : PZK, koordynatorów RZK, sekretarzy a także jaki będzie system wyboru, czas trwania stanowisk, kto zwołuje zgromadzenia i ustala porządek dnia.

Zgromadzenia mogą być : ogólne, specjalne, zwykłe z wymienną reprezentacją i funkcją. To zależy od wielu czynników i pozostających do rozpatrzenia w parafii przez PZK. Tylko dzięki formalnemu ukonstytuowaniu Zgromadzenia Parafialnego, uniknie się w przyszłości trudności pochodzących z nieporozumień niewyjaśnionych w odpowiednim czasie.

8. POZIOM VIII: Struktury opracowywania projektów

W niektórych przypadkach można powołać już od pierwszego roku komisję, która gromadzi refleksje wypowiedziane przez grupy sąsiedzkie i opracowuje ich streszczenie, które będzie mogło służyć do homilii, świadectw lub komunikatów w Liście do Chrześcijan, w niektórych przypadkach do przesłania tych opinii do wszystkich rodzin, do badania "pulsu" ludu. Zadanie to można powierzyć też PZK lub komisji, która w przyszłości będzie przygotowywała Synod Parafialny.

9. POZIOM IX: Przepływ informacji

Już od pierwszego roku pierwszej fazy następuje zmiana w "Liście do Chrześcijan". Trzecia stronica posłuży w pierwszym roku do podania jakiejś informacji o Piśmie Świętym, a w drugim roku będzie uczyła modlitwy z Pismem Świętym. Poczynając od trzeciego roku, umieszcza się tytuł: „Wy mówicie, ale ja Wam mówię”. Pod tym tytułem przedstawia się krótko sytuacje sprzeciwiające się Ewangelii, które lud powinien porównać z zasadami działania Jezusa. W ten sposób, "List do Chrześcijan" obejmuje cztery podstawowe części:

- Orędzie - hasło wydarzenia,
- Biblia - uczenie czytania Biblii i modlitwy z Biblią,
- Wy mówcie, ale ja Wam mówię,
- Świadectwa.

Trzeba unikać tego, żeby List nie zmienił się w biuletyn informacyjny lub zapraszający do podejmowania inicjatyw. Dla tych spraw trzeba szukać innych form i innych dróg. np. biuletyn informacyjny w postaci jednej kartki lub czasopisma ale dołączony do Listu.

10. POZIOM X: Ekonomia i finanse

Powołana w czasie I Etapu Rada Ekonomiczna Parafii zatwierdzona przez ks. biskupa podejmuje zgodnie ze swoim statutem działanie. Często informuje wszystkich ludzi o sytuacji gospodarczej parafii. Od początku prowadzenia NOP, trzeba wpajać świadomość, że cały lud jest odpowiedzialny za gospodarkę w parafii i że służy ona dobru powszechnemu, że administracja

jest funkcją typową osób świeckich. Jednym ze sposobów budzenia tej świadomości jest rozłożenie opłat na rejony, co jest wyrazem wspólnej odpowiedzialności wszystkich za prowadzoną w parafii gospodarkę.

11. POZIOM XI: Służby techniczne

Praca na tym etapie powinna być dobrze zorganizowana, gdyż jest niezbędna dla przygotowania Synodu Parafialnego.

5. Rola koordynatorów i animatorów grupy

Rola koordynatora jest związana z comiesięcznymi spotkaniami i z przewodzeniem grupy podczas ich zebrań. Podajemy teraz "dekalog" zadań koordynatora:

1) Od Ciebie i od animatora zależy życie i rozwój grupy. Ale *grupa nie jest Twoją własnością. Należy ona do Boga*. Stwórz z grupy przedmiot modlitwy. Działaj w całkowitym porozumieniu z animatorem.

2) Pomóż i pokieruj ludźmi w odkrywaniu słowa Bożego dla ich życia. Nie jest konieczne, abyś potrafił odpowiedzieć na wszystkie pytania, ale każdy musi odnaleźć w Tobie zaufanego przyjaciela.

3) Partycypuj odpowiedzialnie w zebraniach koordynatorów w celu dobrego przygotowania comiesięcznych spotkań grupy.

4) Na spotkania grupy musisz się przygotować z wielką powagą i sumiennie:

- przeczytaj kilka razy tekst ze schematu;
- przewiduj pytania alternatywne;
- weź pod uwagę osoby, rozważ je i zastanów się czy jest konieczne i skuteczne zadanie innych pytań;
- módl się i zapytaj jak Jezus poprowadziłby spotkanie;

5) Podczas spotkania:

- oddaj głos rodzinie goszczącej grupę, aby mogła przywitać wszystkich;
- w sprzyjającym momencie przejdź od jednego pytania do drugiego;
- poproś o przeczytanie wprowadzenia, pytań, tekstu biblijnego i modlitw różne osoby, które chętnie to zaakceptują;
- zadbaj o to, aby wszyscy mieli możliwość rozmowy i wyrażenia się;
- uważaj, aby nikt nie zmonopolizował spotkania (nie skupił całej uwagi na sobie) mówiąc zbyt długo, albo żeby dwie osoby nie zaczęły między sobą dyskutować;
- naucz wzajemnego słuchania;
- bądź uprzejmy i spraw, aby wszyscy czuli się dobrze.

6) Jeśli temat okaże się interesujący i rozmowa się przedłuży nie martw się. Zaproś dyskretnie do kontynuowania rozmowy i zakończenia tematu na dodatkowym spotkaniu. Jeśli to nie jest możliwe, poproś o zwięzłość w rozmowie.

7) W celu ożywienia spotkania poproś kogoś o zainicjowanie śpiewu na początku i na końcu.

8) Weź pod uwagę fakt, że nie ma szablonowych odpowiedzi na padające pytania. Bóg oferuje wskazówki, ale każdemu powierzył odpowiedzialność za swoje życie. Razem musimy próbować, ale każdy z osobna jest powołany do wstąpienia na drogę, która jest Chrystusem, i która nas poprowadzi do Ojca.

9) Poza spotkaniami bądź zawsze dyspozycyjny, wysłuchuj i dodawaj odwagi. Postępuj tak, aby nie było krytyki i złych słów pod Twoim adresem. Pomóż każdemu, dyskretnie, odnaleźć to, o co Bóg prosi i zrobić to.

10) Jeśli po kontaktach z ludźmi i po spotkaniach wydaje Ci się, że należy zgłębić jakiś konkretny argument zaproponuj go animatorowi i odpowiedzialnym za małe grupy lub proboszczowi. Jeśli uważasz za konieczne i sprzyjające, zorganizuj dodatkowe spotkanie z kimś, kto będzie mógł zgłębić temat w sposób kompetentny.

Rola animatora grupy polega na służbie w rozwoju grupy, poza spotkaniami, zarówno w tym, co dotyczy stosunków braterskich pomiędzy członkami, jak i w zaangażowaniu w otoczeniu. Oto "dekalog" zadań animatora:

1) Od Ciebie i od koordynatora zależy życie i rozwój grupy, ale *grupa nie jest Twoją własnością. Należy ona do Boga*. Stwórz z grupy przedmiot modlitwy. Działaj w całkowitym porozumieniu z koordynatorem.

2) Pomóż i pokieruj ludźmi w odkryciu braterstwa i do przeżywania go we wzajemnych stosunkach. Nie jest konieczne abyś potrafił odpowiedzieć na wszystkie pytania i problemy osób i stosunków pomiędzy członkami grupy; ale każdy musi odnaleźć w Tobie zaufanego przyjaciela.

3) Partycypuj odpowiedzialnie w zebraniach animatorów w celu dobrego ocenienia postępów i rozwoju grupy.

4) Odnośnie spotkań:

- przypomnij, osobiście i w odpowiednim czasie, o spotkaniu rodzinom grupy;
- pomóż im pokonać trudności dotyczące partycypacji;
- poinformuj proboszcza lub jego delegata o dacie i godzinie spotkania grupy;
- w miarę możliwości spróbuj uzgodnić już na pierwszym spotkaniu daty wszystkich kolejnych, albo przynajmniej na każdym spotkaniu datę następnego.

5) Uważaj na najistotniejsze święta, rocznice osób i rodzin (urodziny, imieniny, narodziny, śluby...) i zależności od okoliczności zaproponuj spotkanie braterskie; jest Twoim zadaniem zbudować poczucie braterstwa w grupie.

6) Uważaj na potrzeby zarówno członków grupy i ich rodzin, jak i na potrzeby osób i rodzin z sąsiedztwa, wnieć i zorganizuj braterską pomoc między wszystkimi i grupy względem innych; zadbaj o wytworzenie poczucia braterstwa w sąsiedztwie.

7) Jeśli uważasz, że istnieją problemy w otoczeniu, które wymagają zajęcia stanowiska, za zgodą grupy zaproponuj proboszczowi to co uznasz za stosowne, przynajmniej aby zostało to poruszone na zebraniu animatorów; zadbaj o wytworzenie poczucia braterstwa w otoczeniu.

8) Poświęć szczególną uwagę osobom cierpiącym i samotnym i wciągnij grupę i jej członków zapewnić ich obecności tym osobom, a nawet przyjaźni.

9) Co roku zadbaj o celebrowanie rocznicy "narodzin" grupy, ewentualnie z innymi grupami parafii. Zorganizuj jakąś wycieczkę, pielgrzymkę lub inne analogiczne inicjatywy.

10) Bądź zawsze dyspozycyjny, wysłuchuj i dodawaj odwagi. Postępuj tak, aby nie było krytyki i złych słów pod Twoim adresem. Pomóż każdemu, dyskretnie, odnaleźć to, o co Bóg prosi i wykonać to.

Koordynatorzy i animatorzy zbierają się co miesiąc.

Po ocenie spotkania grup z poprzedniego miesiąca i przebiegu ich życia poza spotkaniami, jest stosowne, aby kontynuowali oddzielnie:

- animatorzy, aby studiować najlepsze sposoby wspierania grupy w braterskim zobowiązaniu, wewnątrz i poza grupą;
- koordynatorzy, aby przygotowali się do przeprowadzenia następnego spotkania.

Rozdział piąty

Przebieg Synodu Parafialnego

Kolejność postępowania przy zwoływaniu Synodu.

1. Konsultacja dotycząca możliwości, potrzeby, warunków sprzyjających organizacji Synodu (jeżeli potrzebna).

2. Zapowiedź, obwieszczenie Synodu.

3. Zwołanie i organizacja grup przed-synodalnych.

4. Utworzenie komisji mającej opracować podstawowe teksty Synodu.

5. Spotkania przed-synodalne (przewodniki spotkań).

6. Konsultacja dotycząca opracowania wyznania wiary.

7. Opracowanie podstawowych tekstów.

8. *Synod:*

8.1. Zwołanie Synodu.

8.2. Spotkania synodalne.

8.3. Zgromadzenie Parafialne.

8.4. Celebracja Eucharystyczna kończąca Synod.

Synod jest chwilą rozkwitu II Etapu, dlatego rodzi się pytanie: „Kiedy **zapowiedzieć i zwołać Synod?**”

1. Wpierw stosujemy analizę kryzysu. /por. str. 25/
2. Następnie zwołujemy Zgromadzenie Parafialne lub PZK w celu konsultacji czy rozpocząć zwołanie Synodu Parafialnego według następującego schematu :

- przypomnienie przebytej drogi i jej wewnętrznej logiki,
- zaproponowanie tej kwestii z koniecznymi wyjaśnieniami, bez zbytecznego wyjaśniania czym jest Synod, lecz raczej odwoływanie się do Wydarzenia Zbawieniowego i wskazywanie jak Synod jest do niego podobny,
- motywacja duchowa dla obudzenia posłuchu dla Ducha Świętego z pełną dyspozycyjnością,
- wykaz racji przemawiających na korzyść Synodu i przeciwko Synodowi,
- motywacja duchowa, by każdy ocenił podane racje,
- umotywowany głos za "tak" lub "nie",
- publiczne odczytanie wyników.

W razie nie otrzymania jednoznacznej odpowiedzi, postępuje się następująco:

- W dialogu ocenia się podane racje "za" lub "przeciw",
- Proponuje się motywację duchową, żeby nie miano na uwadze niczego innego prócz dobra wspólnego,
- Głosuje się, jak poprzednio i podaje wyniki,
- Parafialny Zespół Koordynacyjny ostatecznie podejmuje decyzję.

3. Kolejnym aspektem jest "kiedy" postawić sprawę Synodu. Najlepiej zrobić to po raz pierwszy na początku fazy trzeciej tego etapu. Opracowuje się wówczas pierwsze założenia co do momentu jego zwołania, co do długości okresu i sposobów jego przygotowania i realizacji. Odtąd będzie można przewidzieć czas trwania fazy trzeciej.

Kiedy Synod zostanie zapowiedziany, należy doprowadzić go do skutku, niezależnie od trudności.

W praktyce Synod stanowi podstawowe doświadczenie Ludu Bożego, który utożsamia go z Wolą Bożą, doświadcza obecności Bożej, w której wyraził chociaż w różnym stopniu swoją wolę pójścia za Chrystusem i życia według Ewangelii.

Programowanie:

Synod: specjalny program

- Wewnątrz cała wspólnota jako lud Boży celebrować Synod.

Cel:

Cały naród chrześcijański, wzruszony przez Ducha Świętego, poszukuje znaczenia, czym jest dla niego, dzisiaj, wiara w Jezusa Chrystusa; dokonuje publicznie wyboru Jezusa Chrystusa i Ewangelii i ustanawia duchowy kierunek swojego rozwoju.

Uzasadnienia:

- Jest to logiczne ujęcie procesu ewangelizacji kultury, który popiera się i awansuje od wielu lat jako droga wstępna przygotowawcza wszystkich ochrzczonych jako naród.
- Jest to pierwszy moment świadomego i wolnego wyboru życia według znaczenia Ewangelii.
- Zawiera w sobie (pociąga za sobą) zdefiniowanie sposobu życia zgodnie z Ewangelią, jednak nie kogoś, kto już osiągnął stadium dojrzałości, ale kto wychodzi z wieku młodzieńczego wiary.

W ten sposób Synod, zamykając jeden etap, jest początkiem następnego, który poprowadzi do określenia ideału wspólnoty i Kościoła.

Kolejność postępowania przy zwoływaniu Synodu.

Ad.1. Konsultacja dotycząca możliwości, potrzeby, warunków sprzyjających organizacji Synodu (jeżeli potrzebna)

Cel:

Zostają zwołane, ewentualnie, zebrania lokalne i zebrania parafialne, w celu konsultacji z ludźmi i zdecydowania o możliwościach, potrzebach i warunkach sprzyjających wciągnięciu całej wspólnoty w realizację Synodu pod tytułem: *Wspólnota zwołana, aby wybrać Chrystusa.*

Uzasadnienia:

- Z powodu ewentualnej bezradności ekipy parafialnej, lub osób zajmujących się opracowywaniem rocznego programu.
- Synod jest determinującym momentem drogi, który wciąga wszystkich.
- Wszyscy współpracujący będą współodpowiedzialni za realizację Synodu, tak więc niech będą oni zwołani również, aby zdecydować czy go organizować.

Sposoby (formalności):

1. Na spotkaniu Parafialnego Komitetu Koordynującego przypomina się pokrótce drogę przebytą do dnia dzisiejszego i przedstawia się kroki kontynuacji. W tej logice drogi należy rozpoznać ze wszystkimi współpracownikami czy nadszedł czas, aby rozpocząć proces wciągania (zainteresowania) wszystkich ochrzczonych w poszukiwaniu woli Bożej dotyczącej ich wszystkich razem, parafii.

Uwaga: w razie gdyby zapytali o wyjaśnienie co to za sobą niesie, robi się odniesienie do doświadczenia jakie przeżyli w "Tygodniu Braterstwa".

2. Zebrania lokalne:

a. Zwołuje się szczególnie wszystkie komitety lokalne i wszystkich ludzi, w celu podjęcia decyzji, której zawartość wyjaśni się na samym Zebraniu.

b. Zebranie odbywa się według niniejszego sposobu:

c. Przypomina się przebytą drogę i przedstawia się kolejne kroki według logiki procesu przygotowawczego.

d. Zadaje się pytanie: uważacie, że nadszedł moment rozpoczęcia procesu wciągania wszystkich ochrzczonych parafii w poszukiwaniu woli Bożej dotyczącej ich wszystkich razem?

e. Podajcie ogólne wyjaśnienia w celu zrozumienia pytania, oferuje się uzasadnienia dotyczące powzięcia takiej postawy poszukującego woli Bożej i wyjaśnia trzy kolejne kroki.

f. Wymienia się powody na TAK (i zapisuje się je na tablicy), po czym wymienia się powody na NIE (i zapisuje się je na tablicy).

g. W momencie stwierdzenia, że nie ma już innych powodów, zaprasza się do chwili ciszy, aby każdy mógł ocenić wymienione powody.

h. Zaprasza się do wyrażenia własnego głosu na *tak* lub na *nie*, zgodnie z tym, co każdy uważa za wolę Bożą dla dobra całej wspólnoty (głosuje się pisemnie, podając powody).

i. Zbiera się głosy i czyta publicznie.

j. Reprezentant ekipy parafialnej komunikuje opinię tejże ekipy.

k. Zaprasza się komitet lokalny na Zebranie Komitetów lokalnych, w celu podjęcia ostatecznej decyzji.

3. Zebranie parafialne.

Zgodnie z wynikami zebrań lokalnych mogą przedstawić się dwie możliwości:

Alternatywa A: osiągnięta zgoda

Jeżeli zgoda jest na TAK, po zweryfikowaniu powodów jakie przyczyniły się wyborowi celebracji Synodu, wyjaśnia się fazy przewidziane w jego przygotowaniu i realizacji.

Jeśli wybór jest na NIE, odkłada się do nowego rozpoznania na zebraniu rozpoczynającym nowy rok pasterski.

Alternatywa B: częściowa zgoda

Bierze się pod uwagę sytuację i powody podane na zebraniu lokalnym, powody zapisuje się na tablicy.

Zaprasza się do rozmowy mającej na celu ocenienie powodów, w sposób jednak, aby uniknąć dyskusji.

Zaprasza się do modlitwy i do wewnętrznego wyciszenia, aby wysłuchać Ducha Świętego i woli Bożej.

Przeprowadza się nowe głosowanie, pisemnie, biorąc pod uwagę dobro całej wspólnoty.

Odczytuje się wyniki.

Jeśli zgoda jest jasna, postępuje się jak w alternatywie A.

Jeśli zweryfikuje się większością zgodę, ale pozostaje znaczący skrawek o innej opinii, zapytuje się ich czy w tej większości rozpoznają wolę Boga.

W ostatniej instancji ekipa parafialna lub proboszcz wyraża swoją ocenę, również całego procesu rozpoznania, i decyduje co jest wskazane, co należy zrobić?.

Po zakończeniu tego procesu, w przypadku gdy opcja jest pozytywna, twierdząca, wyjaśnia się kolejne kroki jak w alternatywie A.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad 2 Pierwsze ogłoszenie Synodu: wspólnota wezwana, aby wybrać Chrystusa

Cel:

Następuje uroczyste ogłoszenie Synodu.

Uzasadnienia:

- Jest stosowne, aby pomóc ludziom w dostrzeżeniu faktu, że rozpoczyna się bardzo ważny moment w życiu ich wspólnoty.
- Synod będzie zobowiązującym momentem w życiu wspólnoty, jako droga poszukiwania woli Bożej, aby iść w ślad za Chrystusem.
- Jest konieczne rozpoczęcie procesu absorbowania, interesowania, wciągania wszystkich.

Sposoby (formalności):

1. Prosi się biskupa o zaadresowanie listu do wspólnoty, w którym ogłasza Synod; w nim wyraża się cel i wyjaśnienia, powołuje się wspólnotę i dodaje jej odwagi.

2. List odczytuje się na wszystkich mszach jakiejś niedzieli lub jakiegoś szczególnego święta.

3. Ogłasza się, że list zostanie zanieiony każdej rodzinie, aby zebrać opinie, reakcje ludzi i zdefiniować kolejne kroki.

4. Jeżeli wydaje się konieczne, publikuje się krótką informację w “Liście do chrześcijan”, uprzedzając przyjście do każdej rodziny z listem biskupa.

5. Układa się i publikuje na specjalnym papierze, następnie roznosi, *modlitwę Synodu*. Odmawia się ją na każdym nabożeństwie celebrowanym w kościele i prosi się rodziny o odmawianie jej każdego dnia. W szczególny sposób prosi się chorych o modlitwę za Synod. Modlitwę dostarcza się rodzinie po ogłoszeniu Synodu lub po pierwszej wizycie u rodziny, lub też przekazuje się ją na tymże spotkaniu.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad.3. Powołanie i organizacja grup “przed-synodalnych”

Cel:

Wzywa się wszystkich ochrzczonych do partycypacji w grupach “przed-synodalnych”.

Uzasadnienia:

- Jest konieczne zaoferowanie wszystkim możliwości uczestnictwa i zabrania głosu we wspólnocie parafialnej.
- Wspólnota kościelna potrzebuje wsparcia, wkładu wszystkich, aby słuchać głosu Chrystusa, który przemawia poprzez szczerość, dobrą wolę miłość do prawdy każdego z ochrzczonych.
- Jest koniecznością próbowanie, aby wszyscy byli motywowani do uczestniczenia, zważywszy na fakt, że ich nieobecność zubożeje wspólnotę.

Sposoby (formalności):

1. Organizuje się wizyty u rodzin, próbując zamknąć ten proces w ciągu trzech miesięcy.

W każdej strefie tworzy się listę możliwych odwiedzających i kontaktuje się tyłu, ilu jest potrzebnych, licząc trzy wizyty tygodniowo.

2. Organizuje się poprzedzające spotkanie z odwiedzającymi, aby przygotować ich do wizyt u rodzin.

3. Ma miejsce pierwsza wizyta u rodzin, przedstawiając list biskupa, którego kopię pozostawia się w każdej rodzinie. Czyta się razem list i komentuje go. Rozmawia się o stosowności realizacji Synodu i zapytuje się czy rodzina wierzy w przydatność tej inicjatywy (nie zapytuje się, nie prosi się o ich zaangażowanie, zobowiązanie w uczestnictwie). Jeśli ktoś zapyta co to będzie, robi się odniesienie do “Tygodnia Braterstwa”.

4. Rezultaty pierwszej wizyty komunikuje się wszystkim ludziom za pomocą “Listu do Chrześcijan” i zapowiada się drugą wizytę.

5. Podczas drugiej wizyty u rodzin wyjaśnia się na czym będzie polegać Synod, zarówno w fazie przygotowawczej jak i tej celebracyjnej. Akcentuje się fakt, iż dokumenty jakie z niego wynikną będą rezultatem tego, co powiedzą ludzie. W ten sposób wszyscy będą protagonistami przyszłości wspólnoty, dla dobra wszystkich.

Następnie prosi się o zgodę i zobowiązanie partycypacji. Zapisuje się i próbuje się dowiedzieć z kim mieliby przyjemność się spotkać (aby dowiedzieć się, w rzeczywistości, z kim nie chcą), czy są już istniejące grupy, czy też nie.

6. Po zakończeniu drugiej wizyty tworzy się grupy “przed-synodalne”, zarówno powiększając grupy już istniejące, jak i tworząc nowe; w tym przypadku organizuje się kolejne

spotkanie w celu wyjaśnienia funkcjonowania grupy podczas Synodu oraz, aby wybrać koordynatora, animatora (szefa grupy) i sekretarza (najlepiej osobę młodą lub parę młodych).

Uwaga: przed rozpoczęciem właściwego Synodu, w celu umożliwienia i zaoferowania wszystkim możliwości partycypacji, można utworzyć “centra słuchania”, do których zaprasza się wszystkich, którzy nie przystąpili do żadnej grupy, a którzy są skłonni, może, partycypować w większej grupie.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad.4. Tworzenie komisji mającej opracować podstawowe teksty

Cel:

Tworzy się komisje, które mają opracować podstawowe (bazowe) teksty Synodu.

Uzasadnienia:

- Należy zebrać wszystkie elementy zaoferowane przez ludzi, pogrupować je według zawartości finalnej i ułożyć bazowy tekst dokumentu.
- Jest konieczna ochrona tego co Duch Święty mówi wspólnocie poprzez szczerość i dobroć wyrażoną przez każdą osobę.
- Należy wysmuklić, złożyć i poukładać to, co zostaje zaoferowane przez ludzi, unikając jedynie powtórzeń.

Sposoby (formalności):

1. Tworzy się listę osób będących w stanie wykonać taką pracę, najlepiej ludzi młodych, i wybiera się najodpowiedniejszych. W każdej komisji należy przewidzieć około dwunastu osób, aby móc wykonać pracę z pewną łatwością i spokojem. Jeśli liczba grup synodalnych będzie stosunkowo mała (od piętnastu do dwudziestu), może być mniej członków komisji.

2. Zwołuje się osoby wybrane do komisji.

3. W czasie zebrania z nimi:

a) Wyjaśnia się przebieg fazy uprzedzającej Synod.

b) Precyzuje się wkład o jaki się ich prosi dla jego dobrego rezultatu.

c) Motywuje się duchowo pracę do wykonania za pośrednictwem następujących elementów. Duch Święty jest obecny i daje natchnienie ludowi Bożemu (nie tylko biskupom i księżom); należy więc szukać i kreować okazje, aby cały naród mógł się wyrazić. Poprzez dobrą wolę, uczciwość, pracowitość i szczerość wszystkich manifestuje się Duch Święty. Synod chce być uprzywilejowanym momentem tej ekspresji. W pracy, jaka jest do wykonania, należy spróbować z największą delikatnością zebrać każdy okruszek prawdy i dobroci, jaką ludzie zakomunikują za pomocą różnych grup. Musimy wierzyć, że Duch Boży manifestuje się w dobrej woli wszystkich i potwierdzić to konkretnymi faktami.

d) Wyjaśnia się później strukturę metodologiczną tematów, aby współpracownicy mieli świadomość linii przewodnich, na których zbudować tekst.

e) Po zweryfikowaniu ich dyspozycyjności, dzieli się grupę na sześć komisji, po jednej na każdy temat Synodu i jedna do “Wyznania wiary”.

Każdy wybiera komisję, którą preferuje, jednak należy również się upewnić, że w każdej komisji jest mniej więcej taki sam numer osób, poza jednym członkiem ekipy parafialnej.

f) Ustala się datę kolejnego zebrania w celu wyjaśnienia sposobu pracy każdej komisji.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad.5. Spotkania przed Synodem.

Cel:

Uczestnicy grup oferują swój wkład w poszukiwaniu woli Bożej dotyczącej wspólnoty parafialnej.

Uzasadnienia:

- ❑ Wszyscy ochrzczeni mają prawo i obowiązek uczestnictwa, jako kościoła, w poszukiwaniu woli Bożej dotyczącej ich samych.
- ❑ Jest to konkretny sposób, aby wszyscy partycypowali w funkcji wieszczcej (prorockiej), duchownej i w usługach Chrystusowi.
- ❑ Adoptując odpowiedni sposób pozwala się przemówić Duchowi Pana.

Sposoby (formalności):

1. Definiuje się pięć tematów i przewodniki spotkań ze szczegółami:

- ❑ przygotowuje się wprowadzenia-uzasadnienia do każdej części przemyśleń;
- ❑ analizuje się pytania, aby sprawdzić czy odpowiadają one rzeczywistości parafialnej i językowi społeczeństwa;
- ❑ formułuje się dziękczynną modlitwę końcową, lub wybiera się jedną na każde spotkanie jak "prostą modlitwę" świętego Franciszka lub tym podobne; ewentualnie opracowuje się nowe tematy.

2. Organizuje się pierwsze spotkanie z koordynatorami i animatorami, aby wyjaśnić formalności spotkań i przygotować w szczególności pierwsze. Powtarza się zebrania w kolejnych miesiącach, do każdego tematu.

3. Pięć spotkań "przed-synodalnych" ma miejsce jedno raz w miesiącu, utrzymywane w takim samym rytmie jak grup już istniejących. Konspekty w załącznikach.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad.6. Konsultacja dotycząca opracowania wyznania wiary

Cel:

Konsultuje się wszystkie rodziny i wszystkich ludzi, z którymi można osiągnąć kontakt, w celu opracowania wyznania wiary.

Uzasadnienia:

- ❑ Należy zaoferować wszystkim rodzinom i wszystkim ludziom możliwość wyrażenia własnych doświadczeń wiary.
- ❑ Ogłoszenie wiary przez wspólnotę musi wyłonić się z codziennych doświadczeń i ludzie muszą doświadczyć tego jako naród Boży poruszony przez Ducha Świętego, pierwszy dar dany wierzącym.
- ❑ Jest konieczne, aby publicznie wyznać wiarę wyjawiając Ducha, który jednoczy wspólnotę.

Sposoby (formalności):

1. Organizuje się specjalne zebranie posłańców i innych współpracowników, aby wyjaśnić tą inicjatywę i motywować ich duchowo, aby się zaangażowali w zadanie i, aby wszystkie rodziny odpowiedziały na pytania i zaoferowały swoją pomoc tym, którzy nie potrafią lub nie są skłonni do pisania.

2. Pomaga się posłańcom i współpracownikom zaakceptować z braterską miłością trudności jakie napotkają i zaoferować Bogu to poświęcenie, przez niego łaskawie przyjmowane, ponieważ daje się możliwość przemówienia tym, którzy normalnie nie mówią.

3. Na wszystkich świątecznych mszach, w "Liście do Chrześcijan" i w radio (jeśli tylko ma się taką możliwość) ogłasza się i się wyjaśnia przebieg poszukiwań (badań).

4. Odwiedza się rodziny z poniższą ankietą i wyjaśnia się ją:

Synod 200... Wspólnota powołana, aby wybrać Chrystusa.

Zebrani w rodzinie, pomyślcie chwilę zanim udzielicie odpowiedzi i oddajcie się modlitwie.

Nie przejmujcie się odpowiedziami, wystarczy jedno słowo, które wyjdzie z waszego serca.

Jak zrobił z Apostołami, Jezus dzisiaj Was pyta:

- ❑ "Powiedzcie kim jestem?" (Mk 8,27-30).
- ❑ Kim jestem dla Was? (miejsce na odpowiedź?)
- ❑ Co dla Was znaczą, przede wszystkim w momentach cierpienia, samotności, pracy, odprężenia...(miejsce na odpowiedź)
- ❑ Co dla Was znaczą w Waszym życiu rodzinnym?
- ❑ Ja, Jezus, pytam Was: w kim mnie rozpoznajecie? (miejsce na odpowiedź)

5. Posłańcy i współpracownicy w kolejnym tygodniu zbierają odpowiedzi lub niewypełnione ankiety, próbując zawsze zaoferować pomoc tym, którzy nie udzielili odpowiedzi.

6. W ten sam sposób konsultuje się z dziećmi katechizmu, z bierzmowanymi, narzeczonymi, grupami młodzieży, chorymi, zakonnicami, itd...

7. Komisja klasyfikuje odpowiedzi i opracowuje bazowy tekst wyznania wiary z formalnościami jakie się daje innym komisjom.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad. 7. Opracowanie bazowych tekstów

Cel:

Już utworzone komisje opracowują bazowe teksty Synodu.

Uzasadnienia:

Jest koniecznością zebranie tego, co Duch Święty zasugerował ludziom.

Należy nadać zebranych wkładom formę Dokumentu pasterskiego.

Należy wypełnić i przekazać wszystkim uczestniczącym w Synodzie podstawowe teksty, aby mogli poznać, ocenić i zdecydować co jest konieczne, sprzyjające i stosowne.

Sposoby (formalności):

Każda komisja otrzymuje wszystkie odpowiedzi grup przedsynodalnych dotyczące właściwego tematu.

Każda komisja pracuje w poniższym duchu i z takimi przekonaniem:

- wszystko to, co zostało wykonane bazuje się na pewności wiary: Duch Święty jest obecny i jest natchnieniem ludu Bożego;
- poprzez uczciwość, pracowitość, szczerłość i dobrą wolę wszystkich wyraża się Duch Święty;
- Synod chce być uprzywilejowanym momentem tego doświadczenia;
- w pracy do wykonania należy z największą delikatnością zebrać każdy okruszek prawdy i dobroci przekazanej przez ludzi w różnych grupach, ponieważ wierzymy, że Duch Święty ukazuje się w dobrej woli wszystkich.

Każda komisja dzieli się na cztery podgrupy, jedna na każdą część przewodnika i pracuje w następujący sposób, według przewodnika tutaj przedstawionego w jego czterech częściach::

1. Obserwacja rzeczywistości

1.1. Pierwsze pytanie

1.2. Drugie pytanie

1.3. Trzecie pytanie

2. Światło z Biblii

3. Konfrontacja rzeczywistość ze Słowem Biblii

3.1. Pierwsze pytanie

3.2. Drugie pytanie

Uwaga: w niektórych przypadkach występuje tylko jedno pytanie.

4. Zobaczmy, co można zrobić - Zobowiązanie

4.1. Idealna sytuacja

4.1.1. Pytanie

4.1.2. Pytanie

4.1.3. Pytanie

4.2. Co zrobić bezzwłocznie?

4.2.1. Pytanie

4.2.2. Pytanie

4.2.3. Pytanie

4. W celu opracowania tematu przepisuje się zdania ludzi na małe fiszki (formularze), zapisując na każdej z nich po jednym zdaniu. Zbiera się karteczki odpowiadające jednej części (np. Obserwacja rzeczywistości) i podczas ich odczytywania grupuje się je na stoliku według przewodnika wyrażonego w podpunkcie nr 4. Należy wziąć pod uwagę, że ludzie niekoniecznie

odpowiada zgodnie z przewodnikiem, przez co mogą występować odpowiedzi w innym porządku niż ten opisany.

4.1. Po zgrupowaniu karteczek zgodnie z wewnętrznym podziałem przewodnika, identyfikuje się tytuły, które wskażą podział czterech części tematu.

Na tym etapie postępuje się następująco:

a) w stosunku do obserwacji rzeczywistości wystarczy znaleźć tytuły odpowiadające zadanym pytaniom;

b) w stosunku do światła z Biblii grupuje się fiszki według pokrewnych idei i według wielkich walorów jakie są w grupie; tym pod grupkom nadaje się tytuł;

c) w stosunku do konfrontacji, jeśli są dwa pytania postępuje się jak w przypadku obserwacji rzeczywistości, lub też, jeśli jest to konieczne, dokonuje się dalszych podziałów jak zostało to opisane w świetle Biblii.

d) w stosunku do zobowiązania postępuje się tak jak w obserwacji rzeczywistości.

4.2. Karteczki odpowiadające każdemu tytułowi czyta się ponownie i eliminuje się idee powtórzone w sposób ewidentny; następnie wybiera się najbardziej kompletne zdania, aby uniknąć powtórzeń i aby wyrazić różne idee. Wokół wyraźne różnych idei streszcza się (zbiera się) pozostałe karteczki.

4.3. W ten sposób powstałe paragrafy grupuje się, aby każda część tekstu miała swoją logikę, która definitywnie odpowiada strukturze przewodnika.

4.4. W końcu pisze się tekst w pospolitym stylu i języku używanymi zrozumiałym przez ludzi.

4.5. Proboszcz, lub jego delegat przegląda teksty, aby je zharmonizować w tekst finalny, który, jeśli uważa się to za konieczne, upraszcza się jeszcze bardziej, aby uniknąć ewentualnych, pozostałych powtórzeń.

4.6. Cały materiał zostaje przekazany do sekretariatu. Tam zostaje zredagowany tekst w taki sposób, aby pozostało miejsce do zapisania ewentualnych poprawek na marginesie. Tekst zawiera:

- wprowadzenie;
- każdą część tematu;
- pytania odpowiadające każdej części
- końcową modlitwę każdego tematu czytanej w trakcie spotkań przedsynodalnych.

Odpowiedzialny:

Czas: każda komisja próbuje zakończyć w ciągu miesiąca następującego po rozprawianiu danego tematu; to dotyczy przede wszystkim ostatniego tematu.

Miejsce:

Ad. 8.. Synod

Ad. 8.1. Zwolanie Synodu

Należy to zrobić przy okazji jakiegoś szczególnego święta, lub jednej lub dwóch niedziel poprzedzających bezpośrednio celebrację Synodu.

Cele:

Ogłaszać rozpoczęcie Synodu powołując wszystkich do jego celebracji.

Uroczyście rozpocząć Synod.

Zaangażować koordynatorów.

Sposoby (formalności):

1. Ogłoszenie rozpoczęcia Synodu w uroczysty sposób. - Po homilii, na wszystkich mszach ogłasza się rozpoczęcie Synodu za pomocą następującej formuły:

" Z radością w sercu, po wysłuchaniu współpracowników, po odwiedzeniu ponad rodzin i po otrzymaniu zgody od Biskupa Diecezji, w harmonii z innymi duchownymi, zakonnicami i laickimi wiernymi, ja prezbiter Świętego Kościoła Bożego, w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, wzywam tą wspólnotę do celebrowania *Synodu*, który rozpocznie się dnia i zostanie zakończony uroczystym *Zebraniem* dnia i celebracją Eucharystii dnia Niech łaska Boża będzie z nami wszystkimi i niech Dziewica Maryja towarzyszy nam w tej przygodzie wyboru Chrystusa i pozostania w ten sposób jego świadkami na tym świecie".

2.Podczas mszy świętej, wciąż po homilii, przekazuje się wszystkim koordynatorom pergamin, na którym składać będą podpis uczestnicy każdego spotkania; animatorom przekazuje się bazowe teksty. Zamiast pergaminu można pomyśleć o innej alternatywie.

3.Pergamin musi zawierać następujące elementy:

Parafia

Synod 200...: Wspólnota powołana, aby wybrać Chrystusa
(symbol)

Grupa: (imię koordynatora i animatora)

I Spotkanie: (data)... (obecni)... (podpis)...

4.Pergamin przekazuje się *koordynatorom*, pojedynczo lub wszystkim razem za pomocą następującej formuły:

"W imię Chrystusa i tej wspólnoty zbierz grupę synodalną. Niech radość i spokój wypełnią serca tych, którzy razem szukają i chcą wykonać wolę Bożą".

Animatorom przekazuje się pięć tekstów za pomocą następującej formuły:

"W imię Chrystusa i tej wspólnoty pomóż swoim braciom rozpoznać wolę Bożą.

Niech Duch Święty poprowadzi i przewodzi waszym spotkaniom i zaprowadzi was do pełni prawdy i miłości".

5.Przekazuje się animatorom i głowom rodzin, które ugoszczą grupy figurkę Matki Bożej, aby ją zanieśli do domów, gdzie będą się zbierać grupy synodalne. Figurka Matki Bożej może być zastąpiona innym odpowiednim znakiem.

Ad. 8.2. Spotkania synodalne

Cel:

Wszyscy ci, którzy uczestniczą w Synodzie dokonują rozpoznania tego, co Bóg chce od wspólnoty na podstawie teksów przed-synodalnych.

Uzasadnienia:

Konieczne jest ocenienie i ewentualne skompletowanie bazowych tekstów.

Teksty przed-synodalne, wypełnione wkładem wszystkich, muszą być zatwierdzone i poprawione, według tego, co wydaje się być wolą Bożą.

Poleca się zebranie użytecznych elementów w obliczu redagowania definitywnego tekstu, który się przedstawi na Zebraniu głównym Synodu.

Sposoby (formalności):

1.Uprzednie spotkanie koordynatorów, animatorów i sekretarzy.

- a) Wita się obecnych;
 - b) wyjaśnia się jak zostały opracowane teksty;
 - c) precyzuje się cel spotkań synodalnych;
 - d) bierze się pierwszy bazowy tekst;
 - e) wyjaśnia się pracę do wykonania w grupie;
- rozpoczyna się powitaniem
 - wyjaśnia się cel spotkania czytając uzasadnienia
 - czyta się cytat z Księgi Mądrości 9,10, tutaj odtworzony:

"O Panie ześlij Mądrość z niebios, z Twojego chwalebego tronu, aby mnie wspierała i niosła pomoc w znoju i abym wiedział czego sobie życzysz".

-podaje się krótkie wyjaśnienie: ta modlitwa ułożona przez Salomona może stać się modlitwą tych wieczorów; my istotnie musimy pracować i poszukiwać woli Bożej dotyczącej problemów najbardziej bezbronnych, młodych, rodzin, małych grup i współżycia społecznego; zaferujmy sobie wszyscy, aby utworzyć sprzyjający klimat poprzez nasze zachowanie, dobroć, łaskę słuchania i uwagi; wówczas Duch Jezusa będzie obecny między nami i wskaże nam to, czego On pragnie; poprośmy teraz o pomoc Ducha Świętego (kilka minut osobistej modlitwy).

- Przedstawia się pokrótce strukturę tekstu z tytułami;
- czyta się spokojnie pierwszą część bazowego tekstu;
- po lekturze jednej części zadaje się wspólnie pytanie jak można ocenić tą część w jej całości; nad każdym wewnętrznym podziałem każdej części, zastanawiamy się:
 - co nie wydaje nam się prawdziwe i w konsekwencji jest do usunięcia;
 - co nie wydaje nam się słuszne i w konsekwencji jest do poprawienia;
 - czego brakuje i w konsekwencji należy dodać;

To samo robi się z trzecią i czwartą częścią;
(obserwacje zapisuje się na marginesie tekstu);

jeśli chodzi o drugą część, tzn. Światło z Biblii, procedura jest następująca: : czyta się w duchu modlitwy całą część; następuje chwila ciszy, aby przyjąć to, co zostało przeczytane, następnie proponuje się zamianę tego, co Pan wzniecił za pośrednictwem lektury tekstu; zamyka się tą część modlitwą Ojcze Nasz;

Kończy się spotkanie modlitwą końcową odpowiadającą każdemu tematowi; modyfikowane teksty przekazuje się od razu komisji centralnej; (przewodnik spotkania wraz z pytaniami drukuje się w tekście bazowym, tak aby wszyscy mieli pytania dotyczące każdej części tekstu).

2. Komisja centralna

Składająca się z proboszcza i ekipy parafialnej (tworzonej przez odpowiedzialnych za zebranie lub przez sekretariat Duszpasterskiej Rady Parafialnej) komisja: zbiera wszystkie propozycje grup; decyduje, co przyjąć a czego nie przyjmować z tych propozycji do definitywnego tekstu; opracowuje prezentację tekstu synodalnego do przeczytania na zebraniu generalnym Synodu; w niej wskazuje się podstawowe zmiany tekstu bazowego.

3. Spotkania Synodu.

Realizuje się je według ustalonego kalendarza, albo w jednym tygodniu, albo w kilku tygodniach, według tego co wydaje się bardziej stosowne.

Uwaga: przykład przewodnika dla koordynatora znajduje się w załączniku nr 2.

Ad. 8.3. Zgromadzenie Parafialne

Cel:

Wszyscy uczestnicy wyrażają swoją zgodę na zadania do przyjęcia przez wspólnotę, wyrażone w czwartej części tekstów

Uzasadnienia:

Nie jest możliwa aprobatą całości tekstu, zważywszy na to, że zajęłoby to zbyt wiele czasu.

To część, która angażuje bezpośrednio wspólnotę.

Za zgodą obecnych, wyrażoną w Duchu Pana, można poznać wolę Bożą.

Sposoby (formalności):

1. Przygotowuje się ekipę sekretariatu do dwóch zadań: liczenie głosów, tak aby dokładnie wiedzieć ilu jest obecnych i ilu głosuje i jak; redagowanie sprawozdania z Zebrania.

2. Kieruje się specjalne zaproszenie do wszystkich współpracowników i do wszystkich osób, które brały udział w spotkaniach Synodu.

3. Zebranie Synodu przebiega w następujący sposób:

- śpiew na wejście (Szczęśliwi Ci, którzy słuchają... albo inny analogiczny);
- podczas śpiewu kapłan wnosi Biblię, po nim koordynator i sekretarz Zebrania, pozostali kapłani i Biskup;
- Biblia zostaje umieszczona na wyniosłym miejscu i proboszcz czyta następującą modlitwę:

"Panie, Twoje Słowo przewodniczy naszemu Zebraniu; w nim próbowaliśmy odkryć drogę, która prowadzi do Ciebie; Twojemu Słowu dzisiaj przedstawiamy nasze owoce przemyśleń i refleksji; pobłogosław nas wszystkich w tym poszukiwaniu Twojej woli. Amen".

- koordynator Zebrania pozdrawia wszystkich, wyjaśnia cel tego Zebrania i ogłasza jak będzie ono przebiegać (różne kroki będzie przypominał na bieżąco); następnie przedstawia Biskupa i wyjaśnia znaczenie Jego obecności jako następcy Apostołów i gwarancja jedności i zjednoczenia katolickiego;

Biskup otwiera oficjalnie Zebranie pozdrowieniem i zachęceniem;

sekretarz, lub ktoś, kto jego zastępuje, przedstawia całość tekstów, przypominając sposób w jaki zostały opracowane; podczas prezentacji pierwszego tekstu specyfikuje uzasadnienia, które usprawiedliwiają akceptację lub też odrzucenie głównych zmian, jakie zostały wniesione do poprzedniej jego formy;

czyta ostatnią część tekstu dotyczącą zobowiązania;

sekretarz prosi o głosowanie dotyczące przeczytanej części poprzez podniesienie ręki w trzech kolejnych momentach:

- - kto aprobuje;
- - kto nie aprobuje;
- - kto powstrzymuje się od głosu;
- ekipa sekretariatu liczy ilość głosów (każdego głosowania);
- koordynator Zebrania ogłasza wynik głosowania;
- następuje krótki śpiew, przyśpiewki (na przykład Alleluja z Taize);
- w ten sam sposób postępuje się z czterema pozostałymi tekstami;
- wyjaśnia się jak zostało przyjęte, potwierdzone wyznanie wiary i informuje się, że zostało ono przedstawione Biskupowi w celu zatwierdzenia;

- informuje się, że zostanie ogłoszone w odpowiednim momencie podczas celebracji Eucharystii zakończeniowej;
- Biskup wypowiada kilka słów dodając odwagi i manifestując aprobatę tekstów; aprobatą, która zostanie sformalizowana podczas celebracji eucharystycznej;
- koordynator zaprasza na celebrację Eucharystii na zakończenie podczas, której tych sześć dokumentów zostanie podpisanych;

Uwaga: Pamiętać o przyniesieniu magnetofonu do nagrywania.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Ad. 8.4. Celebracja Eucharystii kończącej Synod

Cel:

Celebruje się zakończenie Synodu i zobowiązania jakie za sobą niesie.

Uzasadnienia:

- W celu "wniesienia na tron" dokumentów.
- W celu podziękowania Panu za przeżyte doświadczenie.
- W celu pobudzenia urzeczywistnienia zobowiązania.

Sposoby (formalności):

- rozpoczyna się uroczystym wejściem;
- po Ewangelii jeden z kapłanów z zakrystii wnosi na ołtarz dokumenty synodalne podczas gdy wszyscy śpiewają / 6 egzemplarzy/;
- proboszcz prosi Biskupa o utwierdzenie wspólnoty w jej poszukiwaniu woli Bożej;
- Biskup odprawia homilię;
- dokumenty zostają podpisane przez Biskupa, kapłanów(dostojników kościelnych), zakonnice lub ich przedstawicielkę, przez koordynatora i sekretarza zebrania, przez koordynatorów różnych rejonów parafii;
- odnawia się obietnicę chrztu, następnie głosi się wyznanie wiary wspólnoty;
- następuje procesja ofiarna; oprócz zwyczajnych znaków, koordynatorzy niosą pergaminy, podczas gdy animatorzy przynoszą figurki Matki Bożej, która przewodniczyła spotkaniom synodalnym;
- proboszcz odmawia następującą modlitwę:

"Panie Jezuu, w imię tej wspólnoty przedkładam Tobie owoc naszych poszukiwań Ciebie i jako znak naszego zaangażowania wnoszę te dokumenty i składam na Twoim Ołtarzu, aby każdy z nas pamiętał, że każdy wysiłek w wykonaniu tego co pozwoliłeś nam zrozumieć jest dla Ciebie łaskawym poświęceniem i aby każdy z nas znalazł w Twojej ofierze dla zbawienia ludzkości siłę, aby dokonać tego, co nam wskazałeś; za wstawiennictwem Matki Kościoła. Błagamy, Panie, o Twoją łaskę, aby pozostać wierni przyjętym zobowiązaniom";

- na koniec uroczystości Biskup i proboszcz składają podziękowania i podają ogłoszenia; informuje się, że teksty Synodu zostaną przekazane każdej rodzinie, jak tylko zostaną opublikowane.

Uwaga. Publikacja tekstów Synodu

Tworzy się indeks o następującej zawartości:

Prezentacja.

Pierwsza część:

- wprowadzenie (przypomnienie drogi przebytej do Synodu)
- zatwierdzenie dokumentów przez Biskupa
- przemówienia z Zebrania Synodu
- homilia Biskupa.

Druga część:

- dokumenty synodalne
- wyznanie wiary w Jezusa Chrystusa
- tematy Synodu.

Odpowiedzialny:

Czas:

Miejsce:

Modlitwa Synodu

Boże, Ojczy dobroci i miłosierdzia,
darowałaś nam Syna Swego.
Dalaś nam w Nim pewność, że nas kochasz.

Panie Jezu Chryste,
jesteśmy stworzeni na Twoje podobieństwo;
umarły i zmartwychwstały wyjawiaś nam
jedyne sens życia.
Dalaś nam Ducha Świętego,
który stworzył z nas synów Boga na zawsze,
i wewnątrz każdego z nas modli się
i woła: Ojczy!

Duchu Święty, stwórz w nas serce czyste
abyśmy rozpoznali prawdę,
serce proste
abyśmy umieli słuchać się wzajemnie,
serce uległe
abyśmy poddali się Twojej woli.
Pozwól naszej wspólnoty-
powołanej do Synodu, aby wybrać Chrystusa-
być wierną Słowu
i celebrować życie
w szczęściu i pokoju.

Maryjo, poprowadź nas wzdłuż tej drogi,
abyśmy przyjęli z pokorą i wdzięcznością
to, co Duch Jezusa
będzie chciał przekazać Twoim dzieciom.
Niech Pan pozwoli nam
być "szczęśliwymi" w swojej miłości.

Amen!
Załącznik 1

Schemat spotkania

Każdy temat zostaje wyrażony i przeżywany według następującego przewodnika:

- **Powitanie** - spotkanie otwiera się kilkoma słowami powitania ze strony prowadzącego i rodziny goszczącej,
- **Wprowadzenie** - później przewodnik, po przypomnieniu tematu poprzedniego spotkania, zaprasza do przeżegnania się; po czym następuje wstęp, który zawiera:
 - ogłoszenie tematu, w taki sposób, aby były jasne wszystkie sformułowania; to znaczy cel spotkania;
- **Krótkie modlitwa** błagalna, która ułatwi i utworzy wewnętrzną atmosferę wysłuchania i przyjęcia Boga w oparciu o dialog.

Część pierwsza : obserwacja rzeczywistości w której żyjemy:

Te składniki mogą zostać zaproponowane w różny sposób. My sugerujemy sposób, który pomoże w odkryciu Biblii jako książki o życiu i dla życia:

- - **wyjście (rozpoczęcie) z konkretnej sytuacji**; - rozpoczyna się "faktem dzisiejszego życia"; ten fakt, wyrażony słowami lub wizerunkiem, musi jak najlepiej odzwierciedlać rzeczywistość "prawdziwą" lub prawdopodobną, bliską życiu ludzi, aby uwidocznić problemy i pobudzić pytania; należy jednak unikać możliwości zindywidualizowania bohaterów, jeśli są z okolicy; ważne jest, aby chodziło o fakty odpowiadające kulturze lokalnej; najlepiej jeśli rzeczywiście miały one miejsce i nawet opublikowane;
- - **odkrycie** i opisanie uległej mentalności lub motywy, które ją usprawiedliwiają; - zadaje się później kilka pytań, które ułatwią odkrycie "mentalności współczesnej" i tych obecnych;
- - **wiedzieć** wreszcie jaki jest "sposób widzenia" spotkania przez uczestników i w jaki sposób zostali w nie wciągnięci - na końcu inne pytania pomogą dokładniej wyjaśnić sposób myślenia i zachowania się obecnych w stosunku do tematu.

Część druga : *światło Biblii.*

Rozpoczyna się od prezentacji

- **wprowadzenia do lektury Biblii**, w której się wskazuje przede wszystkim podstawową naukę, jaką daje nam Bóg. Wprowadzenie musi być zwarte i treściwe; musi tworzyć most z opisaną sytuacją i utworzyć klimat wyciszenia i nasłuchu.
- **czytanie** - ewentualnie napisana w całości, którą się przekazuje uczestnikom - wybranych urywków Biblii. Lektura powolna ze stosownymi przerwami. Wybrany tekst musi być w ścisłej korelacji z tematem. Nie jest konieczne, aby był to cały ustęp, ale tylko części, urywki odpowiadające tematowi. Może to być również zestaw tekstów, byleby nie były zbyt długie.
- **chwila ciszy**, przyjęcie słowa Bożego. Jeśli jest to stosowne można zainterweniować, aby zaprosić, nakłonić do ciszy i w ten sposób nauczyć słuchania Słowa.
- **modlitwa** - według schematu "modlitwy wiernych"; można dodać jakieś spontaniczne błagania. Można zastąpić je kilkoma modlitwami innych autorów, byleby były krótkie i czytane pojedynczo. Ważne jest, aby poprzez modlitwę przepłynęła wiadomość zaproponowana przez wybrany temat i wysłuchany tekst Biblii; w świadomości, że słowo Boże można zastosować w praktyce tylko z pomocą łaski Bożej.

Część trzecia : *konfrontacja rzeczywistości ze Słowem Bożym*

Pomiędzy tym co się przeżywa i myśli (pierwsza część) a słowem Bożym (druga część). W tej konfrontacji interesuje nas odkrycie tego co słowo Boże potwierdza i jakiej przemiany Bóg oczekuje, w pojęciu rozpoznania i uznania grzechów i w formie pokutnej (skruchy), i w pojęciu ukierunkowania życia i mentalności. W celu ułatwienia tego, może nastąpić (i my je sugerujemy) wprowadzenie, które pomoże uczestnikom przeżyć ten moment. Następują przeważnie pytania, aby stymulować rozmowę i umieścić słowo Boże w raporcie z sytuacją opisaną w pierwszej części i aby sprzyjać przemianie, którą się chce wzniecić wybranym tematem.

Część czwarta : *zobaczmy co można zrobić*

- Ukazuje konkretne zachowania i postawy do przyjęcia jako osoby lub grupy w świetle idealnego chrześcijanina. Chodzi o pobudzenie konkretnego zobowiązania osób w ich rodzinach i ogólnie w otoczeniu. I dlatego:
- - **rozpoczyna się od Magisterium Kościoła**, który proponuje słowo Boże tak, jak jest rozumiane i przeżywane dzisiaj; wybiera się niektóre zdania z jakiegoś dokumentu Magisterium ; również w tym przypadku tekst nie może być długi; musi naświetlać znaczenie i zawartość idealnego chrześcijanina; ewentualnie można, w alternatywie, wybrać tekst liturgiczny lub narrację przykładów z dzisiejszego życia chrześcijańskiego;
- - **następnie zadaje się kilka pytań**, które pobudzają konkretne zobowiązanie do przyjęcia w otoczeniu, w którym się żyje (w rodzinie, w pracy, w dzielnicy...) w odniesieniu do precyzyjnych przypadków; można zaprosić do przyjęcia zobowiązania grupowego w odniesieniu do szczególnych sytuacji.

- Spotkanie zamyka się modlitwą "Ojciec nasz" lub jakąś inną: celebruje się w ten sposób dojrzałe postanowienie jako odpowiedź na słowo Boże.

Wszystkie tematy muszą mimo wszystko być dostosowane do poziomu i mentalności wiernych. Okazjonalne tematy należy wybrać i ułożyć biorąc pod uwagę możliwości danej wspólnoty.

Załącznik 2

Tematy spotkań przed-synodalne /do wykorzystania/.

I. O co prosi Jezus wspólnotę chrześcijańską w stosunku do najbardziej bezbronnych osób: dzieci, chorych, starszych, innych w potrzebie.

- Powitanie
- Wprowadzenie
- Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

- Czego potrzebują dzieci, chorzy, starsi?
- Jakie są nasze ludzkie sytuacje największej potrzeby i na czym polegają te potrzeby?
- W obliczu tych potrzeb, jakie jest zachowanie ludzi?
- Jakie są motywy takiego zachowania ludzi w obliczu tych potrzeb?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania i czyny Chrystusa z Ewangelii pomogą Ci zrozumieć jak On chce, abyśmy traktowali dzieci, chorych starszych i innych potrzebujących?

- Chwila ciszy.
- Każdy przedstawia zdania lub czyny Jezusa, powoli i bez komentarza.

Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy.
- Ojciec Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Jezus jest wśród nas, ponieważ jesteśmy zjednoczeni w Jego imieniu; jakiej przemiany oczekuje od każdego w stosunku do:

- dzieci,
- chorych,
- starszych,
- innych potrzebujących?

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co zasugerował nam Jezus na tym spotkaniu:

Jakie byłyby najsluszniesze sposoby uwagi i pomocy ze strony wspólnoty chrześcijańskiej w stosunku do:

- dzieci,
- chorych,
- starszych,
- innych potrzebujących?

Konkretnie co możemy zrobić teraz, aby wyruszyć w kierunku najslusznieszych sposobów pomocy i uwagi,

- zarówno jako osoby,
- jako grupa rodzinna,
- jak i jako wspólnota parafialna?

Końcowa modlitwa dziękczynna.

II. O co prosi Jezus wspólnotę w stosunku do młodych i o co prosi młodych w stosunku do wspólnoty

Powitanie

Wprowadzenie

Modlitwa Synodu

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Jakie jest zachowanie i inicjatywa naszych młodych, które wyłaniają ich najpiękniejsze zalety, a jakie natomiast nas martwią?

Jakie jest zachowanie i inicjatywa naszych dorosłych, które pomagają młodym czuć się kochanymi i akceptowanymi w parafii, a jakie natomiast przeszkodziły im w pragnieniu bycia lepszymi?

Jakie są motywy i przyczyny takich sytuacji?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania lub czyny Jezusa z Ewangelii pomogą Ci zrozumieć, jak On chce, aby wyglądał stosunek wspólnoty do młodych i młodych do wspólnoty?

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdania lub czyny Jezusa, powoli i bez komentarza. Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:
- Spontaniczne modlitwy.
- Ojciec Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

O co prosi Jezus, obecny w naszej wspólnocie, młodych, aby zmienili w swoich umysłach i sercach i o co prosi dorosłych w stosunku do młodych?

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co zasugerował nam Duch Święty na tym spotkaniu:

Co powinni zrobić młodzi dla ludzkiej i chrześcijańskiej budowy naszej wspólnoty, jakie stosunki powinny istnieć między nimi, jak powinni się zorganizować w takim celu, i jaką pomoc powinni zaoferować im dorośli i wspólnota parafialna?

Aby urzeczywistnić ten ideał:

- a) co należy się młodym?
- b) co należy się dorosłym?
- c) jaką pomoc musi zaoferować wspólnota parafialna?

Końcowa modlitwa dziękczynna.

III. Jak Jezus chce, abyśmy żyli w rodzinie

- Przywitanie.
- Wprowadzenie.
- Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Jakie są najpospolitsze zdania, które dorośli i synowie (dzieci, młodzież) powtarzają przeważnie względem rodziny?

Jakie są według Ciebie wspólne cechy rodzin naszej parafii?

Dzisiejsza rodzina- w stosunku do tej z przeszłości,

- w czym wydaje Ci się "ulepszona",
- w czym wydaje Ci się "pogorszona",
- w stosunkach:
- pary,
- między rodzicami i dziećmi,
- z dziadkami,
- z sąsiedztwem?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania lub czyny Jezusa pomogą Ci zrozumieć jaką On chce, aby była rodzina?

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdania lub czyny Jezusa, powoli i bez komentarza. Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy.
- Ojciec Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

O co prosi Jezus, zawsze obecny w naszej wspólnoty, aby zmienić w umyśle i sercu:

- pary małżonków i całe rodziny?
- rodziców w stosunku do dzieci i dzieci w stosunku do rodziców?
- w stosunkach z dziadkami?
- w stosunkach z sąsiadami?
-

Część czwarta - Zobaczmy, co można zrobić

W świetle tego, co zasugerował nam Duch Święty na tym spotkaniu:

Jak wyobrażasz sobie idealną rodzinę, w której Jezus czułby się dobrze?

- a) Jaki powinien być styl życia i jakie cechy rodziny chrześcijańskiej?
- b) Jakie cechy powinno mieć wychowanie dzieci?
- c) Jakie powinny być role i funkcje rodziny we wspólnoty chrześcijańskiej, w kościele i w społeczeństwie?

Aby urzeczywistnić ten ideał rodziny:

- a) Jaką pomoc możemy sobie zaoferować jako pojedyncze osoby?
 - b) Jaką pomoc i inicjatywę możemy zaoferować i promować jako grupa?
 - c) Jakie inicjatywy, jakie środki i jaką pomoc powinna zaoferować wspólnota parafialna?
- Końcowa modlitwa dziękczynna.

IV. Jak chce Jezus, aby wyglądało nasze współżycie społeczne

Powitanie.

Wprowadzenie.

Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Jakie są rzeczy, w których miejscowość (kraj) czuje się zjednoczona?

Każda miejscowość (kraj) ma problemy ze współżyciem społecznym; jakie są główne trudności, które mamy w Polsce z powodu:

- tendencji politycznych,
- interesów ekonomicznych,
- zróżnicowania pochodzenia
- innych okoliczności i sytuacji?

Jakie konsekwencje przynoszą te trudności w stosunkach między osobami?

W czym "polepszyła" się miejscowość nasza względem pierwszych lat we współżyciu społecznym?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania i fakty z Ewangelii pomogą Ci zrozumieć jak Jezus chce, aby wyglądało nasze współżycie społeczne?

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdania lub fakty z Ewangelii, powoli i bez komentarza.

Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy.
- Ojciec Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Co Jezus, obecny w naszej wspólnoty chrześcijańskiej, próbuje w naszym współżyciu społecznym, a co natomiast nakazuje zmienić:

- w stosunku pomiędzy tendencjami politycznymi,
- w stosunkach ekonomicznych,
- w stosunkach pomiędzy grupami ludzi o różnym pochodzeniu,
- ogólnie w stosunkach społecznych?

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co Duch Święty nam powiedział na tym spotkaniu:

Jakie idealne cechy powinno mieć i jak powinno wyglądać współżycie w mieście

- pomiędzy osobami,
- pomiędzy różnymi grupami społecznymi (politycznymi, ekonomicznymi, różnego pochodzenia),
- pomiędzy ludnością i władzą cywilną,
- pomiędzy ludnością i władzą religijną?

Co konkretnie możemy zrobić jako wspólnota chrześcijańska, aby promować ten ideał współżycia społecznego?

Końcowa modlitwa dziękczynna.

V. Jakich postaw żąda Jezus od swoich uczniów.

Powitanie.

Wprowadzenie.

Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Jakie postawy ukazują ludzie:

- na polu ekonomicznym,
- w rodzinie,
- w życiu społecznym,
- w środowisku naturalnym?

Jakie są reakcje na zauważone postawy:

- ze strony starszych,
- ze strony dorosłych,
- ze strony młodych?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania lub fakty z Ewangelii ukazują nam postawy uczniów Jezusa?

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdania lub fakty z Ewangelii, powoli i bez komentarza.

Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy,
- Ojcze Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Jakiej przemiany oczekuje Jezus względem rzeczywistości naszych postaw?

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co Duch Święty dał nam do zrozumienia na tym spotkaniu:

Co winno cechować nasze postępowanie względem drugiego?

Co możemy zrobić, aby żyć po chrześcijańsku w naszej rzeczywistości:

- jako rodziny,
- jako grupy rodzin?

Jakie postawy w naszym życiu winniśmy promować względem innych?

Końcowa modlitwa dziękczynna.

VI. Jakiej postawy oczekuje Jezus względem dziejów historii.

- Powitanie.
- Wprowadzenie.
- Modlitwa Synodu.

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

Jakie możemy dziś zaobserwować postawy względem historii?

Jaki momenty zmuszają nas do zastanowienia się nad pewnymi faktami z historii?

Co nam pomaga a co nam nie pozwala zaakceptować pewne fakty historyczne?

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Jakie zdania lub jakie fakty z Ewangelii pozwolą nam zrozumieć jak Jezus chce, abyśmy przeżywali dzieje historii?

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdania lub fakty z Ewangelii, powoli i bez komentarza.

Abyśmy mogli żyć jak Jezus nam zasugerował, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy.
- Ojcie Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Co należy zmienić w naszych umysłach i w naszych sercach, w podejściu do naszych dziejów historii.?

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co Duch Święty dał nam do zrozumienia na tym spotkaniu:

- Jaki jest ideał chrześcijanina wobec emigracji?
- Konkretnie co możemy zrobić jako wspólnota chrześcijańska, aby promować i urzeczywistnić ten ideał emigranta?
- Końcowa modlitwa dziękczynna.

VII. Co chce Bóg od małych wspólnot

- Powitanie
- Wprowadzenie
- Modlitwa Synodu

Część pierwsza - Obserwujemy rzeczywistość

W naszym doświadczeniu grupowym jakie dobrodziejstwa znajdujemy dla naszego życia osobistego i rodzinnego?

Jakie są wspólne trudności, które nie faworyzują dobrego postępu grupy?

Jaki wpływ ma grupa na otoczenie?

Czego oczekujesz od grupy?

Część druga - Światło z Biblii

Jakie zdania lub czyny Jezusa w Ewangelii pomogą Ci zrozumieć czego chce od małych wspólnot.

- Chwila ciszy.
- Każdy wymienia zdanie lub czyn Jezusa, powoli i bez komentarza.

Abyśmy mogli żyć jak zasugerował nam Jezus, módlmy się razem:

- Spontaniczne modlitwy.
- Ojcie Nasz.

Część trzecia - Konfrontujemy rzeczywistość ze Słowem Biblii

Jezus, który jest wśród nas, ponieważ jesteśmy zgromadzeni w jego imieniu, za co nas chwali i o co nas prosi:

- względem przebiegu spotkania grupy;
- względem naszych stosunków poza spotkaniami;
- względem trudności w uczestnictwie na spotkaniu.

Część czwarta - Zobaczmy co można zrobić

W świetle tego, co Duch nam zasugerował na tym spotkaniu:

Jak chciałbyś, aby wyglądała Twoja grupa?

- jaką pomocą powinna służyć grupa naszym rodzinom?
- jaką pomoc powinna zaoferować grupa, aby otoczenie stało się bardziej chrześcijańskie?
- jaką pomoc powinna zaoferować grupa dla rozwoju wspólnoty chrześcijańskiej?

2. Aby osiągnąć ten ideał:

- co możemy sobie zaproponować jako osoby?
- co możemy sobie zaproponować jako grupa?
- czego oczekujemy od całej wspólnoty chrześcijańskiej?

Końcowa modlitwa dziękczynna.

Załącznik 3.

Spotkania Synodu (przewodnik dla koordynatorów)

Powitanie

Prezentacja

Tekst bazowy, nad którym się zastanowimy na tym spotkaniu został napisany, utworzony poprzez zestawienie odpowiedzi, które zostały podane przez małe grupy, przez młodzież i dzieci, przez tych wszystkich, którzy uczestniczyli w przemyśleniach przygotowawczych do tematu.

Układając tekst chcieliśmy wiernie odtworzyć nie tylko idee wyrażone przez ludzi, ale również, w miarę możliwości, te same słowa, jakimi zostały wyrażone, tak aby każdy członek wspólnoty, który współpracował, mógł z łatwością się odnaleźć.

W rezultacie jest tekst dłuższy, ten który każdy ma w ręce.

Proponujemy zatem dość szybkie czytanie pierwszych trzech części tekstu, zwracając uwagę na podkreślone zdania, które zawierają istotę tego, co jest napisane.

Czwartą część natomiast należy przeczytać w całości, ponieważ zawiera zobowiązania jakie wspólnota zamierza przyjąć na przyszłość.

Uwaga: Koordynator i animator zwracają uwagę, że ewentualne poprawki i obserwacje należy umieścić na jednym tekście, który od razu po zakończeniu spotkania należy przekazać do sekretariatu.

Pierwsza część:

Lektura syntezy i ewentualne poprawki do zaproponowania (20 minut)

Do każdego tytułu:

Czyta się bez komentarzy.

Po przeczytaniu zadaje się następujące pytania:

a) w obliczu Boga, wydaje nam się, że to co zostało napisane odpowiada prawdzie?

b) wydaje nam się, że należy zaproponować jakąś poprawkę?

Uwaga: propozycje ewentualnych poprawek, po krótkim dialogu, przyjmuje się zaznaczając ile osób je podtrzymuje.

Druga część:

Lektura i obserwacje (15 minut)

Czyta się podkreślone zdania, dając pewien czas na przemyślenia.

Po czytaniu następuje chwila ciszy, następnie kto chce wyraża krótko swoje wrażenia.

Ojciec Nasz ... (powoli).

Zapisuje się ewentualne obserwacje na temat całości tej części.

Trzecia część:

Lektura i obserwacje (15 minut)

Czyta się podkreślone zdania.

Zapisuje się ewentualne propozycje poprawek.

Czwarta część:

Lektura i ewentualne poprawki do zaproponowania (40 minut)

Do każdego tytułu:

Czyta się bez komentarza.

Po odczytaniu zadaje się następujące pytania:

a) odnajdujemy idee, które wyraziliśmy?

b) wydaje nam się, że Bóg prosi o to, co zostało tutaj wyrażone?

c) uważamy, że należy dodać jakieś zobowiązanie?

Wykaz skrótów :

RZK - Rejonowy Zespół Koordynacyjny
NOP - Nowe Oblicze Parafii
PGP - Polska Grupa Promotorów Ruchu dla Lepszego Świata
PRM - Parafialny Ruch Młodych
PRR - Parafialny Ruch Rodzin
PWK - Podstawowe Wspólnoty Kościelne